

ВІРУЮ

«А через шість день забирає Ісус Петра, і Якова, і Івана, брата його, та й веде їх особно на гору високу. І Він перед ними переобразився: обличчя його – як те сонце засіяло, а одежа його стала біла, як світло. І ось з'явилися до них Мойсей та Ілля і розмовляли із Ним. І озвався Петро та й сказав до Ісуса: «Господи, добре нам бути тут! Коли хочеш, поставлю отут три шатрі: для Тебе одне, і одне для Мойсея, і одне для Іллі. Як він ще говорив, ось хмара ясна заслонила їх, і ось голос із хмари почувся, що казав: «Це Син Мій улюблений, що його Я вподобав. Його слухайтеся!». А почувши, попадали учні долілиць і полякалися сильно...» (Мт. 17:1-6).

З року в рік на свято Переображення можна почути в церквах один і той самий заклик-побажання: свято переображення – і нам потрібно переобразитися, робитися подібним на Господа. Заклики правильні, про це вчить Писання, але подія з життя Ісуса, яка відбулася на горі, вказує нам на дещо інше.

По-перше, нам відкривається слава, яка належить лише Йому. І найбільші пророки і світоці Старого Заповіту, які також з'явлені у

Свято Переображення

славі, – Ілля і Мойсей – це насправді його слуги (Лк. 9:32).

Тому, споглядаючи Переображеного, подумаймо про славного Бога, Яким є Ісус, спробуймо уявити славу Месії, бо на горі була явлена тільки малесенька частинка її, щоб не вбити учнів (Лк. 9:29-32, Мт. 17:1-6; Вих. 33:20).

Тому нехай день переображення заповнить нас роздумами про Несотвореного, Одвічно Суцього разом з Отцем Сина. Споглядання слави Божої переобразило Мойсея. І нас переобразить споглядання слави Ісуса.

По-друге, коли Ісус на горі «зодягнувся» на короткий час у частинку належної Йому слави, тим самим потрапивши немовби у «відпустку» додому, Він не просто спочивав – головною на горі прославлення була тема страждання. Ісус не просто став жертвою неприязні ворогів та обставин, Він прийшов, щоб померти, і жив, ні на мить не випускаючи з виду ціль – Голгофу.

На день Переображення споглядаймо Агнца Божого, досконалу і навіки достатню жертву за гріхи мої, ваші і всього світу. А дотик до Агнца не може не змінити людини.

Таким чином, не потрібно закликати переобразитися на день Переображення, краще возвеличувати Ісуса, як це роблять автори Євангелія. Наближення до Божої слави змінює людей. Наближуючись до Ісуса, Царя і Агнца, ми зазнаємо найсильнішої трансформації.

На XVI з'їзді молоді Церкви ХВЄУ відбулася прем'єра фільму «Послідовники вчення, що змінило їх світ»

З'їзд молоді Церкви ХВЄ України (ЦХВЄУ) під назвою «Малин-фест» проходив з 11 по 18 липня в таборі «Юність» неподалік від м. Малина Житомирської області. Щороку сюди з'їжджаються від трьох до п'яти тисяч християн з України та зарубіжжя.

Цьогоріч учасники молодіжного з'їзду стали першими глядачами фільму «Послідовники вчення, що змінило їх світ», який вийшов з нагоди 1025-річчя хрещення Київської Русі.

Це стрічка тривалістю 28 хвилин, у зйомках якої взяли участь відомі українці. Близько 20 провідних експертів у різних

галузях знань – науковці, священнослужителі, перший Президент України Леонід Кравчук та інші коментують основні світоглядні положення християнства.

Мета проекту – піднести постать і вчення Ісуса Христа, нагадати людям про значимість події хрещення для народу України та розширити світогляд нації.

«Ми сподіваємось на широку підтримку християн у поширенні цього світоглядного фільму в Інтернеті, – говорить Анатолій Кушнір, директор Асоціації «Поклик», яка підготувала фільм. – Боротьба за світогляд стара, як світ. Стародавній змії веде цю боротьбу з Творцем за світогляд людини ще від початку: «Чи правда, що Бог так сказав?...»

Нині дехто з наших громадян вважає, що «радше би ми залишалися у наших давніх язичницьких віруваннях; що нам з того, що ми християни?». На ці та багато інших питань ми намагаємось дати відповіді в цьому фільмі».

У фільмі йдеться про здобутки вчення Ісуса Христа, яке, знайшовши відгук у своїх послідовників, породило християнську цивілізацію. Автори роблять спробу достукатися до свідомості молоді.

Планується випуск цілої серії фільмів на основі відзнятих матеріалів, що допоможе глибше пізнати вплив християнства на різні сфери нашого життя – науку, культуру, соціальний захист, право та ін.

Прес-центр ЦХВЄУ.

У Сирії обезголовили двох християн і зняли це на відео

Ісламські бойовики, сотні котрих воюють в Сирії на боці «повстанців», розграбували і спалили католицький монастир. Після цього вони засудили до публічної страти одного із захоплених в монастирі священників і ще одного християнина. Жертвам прямо перед камерами відрізували голови тупими ножами. Під час страти християни не проронили ні звуку. Це сталося 23 червня.

Франсуа Мурад

На опублікованому в Інтернеті відео терористи під крики «Аллах акбар» відпилюють голови тупими ножами, що обурює навіть самих учасників страти: за шариатськими правилами, ніж для жертвоприношення повинен бути гострим, не важливо, ріжуть ним барана чи людину. Християни під час страти не проронили ні звуку.

Бойовики з мобільниками навперейми ледь не збивають один одного з ніг, щоб встигнути зняти «на пам'ять» вбивство християн. Не відстають від них і діти: з цікавістю спостерігають за стратою, знімають деталі і захоплено кричать.

У Ватикані впізнано одного із страчених. Ним виявився 49-річний монах-францисканець Франсуа Мурад, місцем страти – село Гассан'ех у Північній Сирії. Член ордену францисканців у селі Гассан'ех будував монастир Святого Симеона. Після початку громадянської війни монастир був зруйнований, і Франсуа Мурад переїхав у місію францисканців, щоб допомагати християнам і монахиням, що залишилися в регіоні. До початку громадянської війни він вів життя самітника.

«Уся історія християнства на Близькому Сході щедро полита кров'ю мучеників. Недавно Мурад прислав мені кілька листів, з яких стало зрозуміло, що він свідомо жив у смертельній небезпеці, і там він у підсумку поклав своє життя», – наводить ватиканське агентство Fides промову сирійського архієпископа Жака Бехнана Ніндо.

НХС.

У Лондоні заарештували проповідника, котрий назвав гомосексуалізм гріхом

У Лондоні заарештували колишнього офіцера поліції з Лос-Анджелеса Тоні Міано за те, що він, проповідуючи на вулиці, назвав гомосексуалізм гріхом, – повідомляє Християнський Меганортал invictory.org із посиланням на The Telegraph.

У поліції Міано протримали сім годин, зняли відбитки пальців і взяли візирець ДНК на аналіз, а також попросили відповісти на запитання про його християнські переконання.

Жителька Лондона зателефонувала в поліцію і поскаржилася, що почула образливі слова на адресу гомосексуалістів із проповіді Міано. Вона заявила, що її це образило.

Як повідомляє The Telegraph, недавно була схвалена запропонована палатою лордів поправка до закону про громадський порядок. Палата лордів пропонувала забрати із закону формулювання про те, що правопорушенням є «образливі слова» (будь-якого роду заяви, які ображають іншу людину). У цьому намагались звинуватити Міано, але близько опівночі його відпустили і зняли всі звинувачення.

Нижче наводимо список запитань, які задавали Міано в поліцейській дільниці: «Чи вірите ви в те, що гомосексуалізм – це гріх?», «Якби ви зустріли голодного гомосексуаліста, чи нагодували б ви його?», «Чи можете ви, поклавши руку на серце, сказати, що те, що ви сьогодні зробили, було правильним?», «Якби у вас була можливість повернутися в минуле, ви вчинили б так само?».

Михайло ПАНОЧКО

Старший єпископ
Церкви ХВС України

Оглядаючи більш як тисячолітню історію християнства в Україні, ми можемо побачити його надзвичайно складну та тернисту дорогу. Шляхи проникнення та особливості поширення й становлення християнства на українських землях досліджували багато поколінь вчених, зокрема М. Грушевський, Д. Лихачов, І. Крип'якевич, Г. Хоткевич та інші.

Молоде покоління має знати справжню історію, щоб правильно орієнтувалися у питаннях щодо того, чому народ України постійно переживав складні, а часом і небезпечні й трагічні періоди свого становлення як нація і як держава. Коротко згадаємо історичні події, що сталися 1025 років тому в Русі-Україні.

У той час, коли князь Володимир примусово хрестив людей у Дніпрі, християнство в Європі існувало і ширилось більш як 900 років (бо апостол Павло проповідував Євангеліє на Європейському континенті у 60-70 роки нашої ери). До моменту хрещення Київської Русі християнська Церква вже поділилась на східну (Візантія) і західну (Рим) і офіційно закріпила це розділення у 1054 році.

Основна причина — не догматична, а взаємне бажання бути старшим. Ця проблема стара, як світ, вона призводить до поділів і сьогодні. На це хворіли апостоли, найближчі учні Христа, які ходили з Ним три з половиною роки, багато чули, бачили, чого вчив і що робив Господь, і Йому вони поставили питання: «А хто із нас буде найбільшим?». Христос на особистому прикладі показав, як стати більшим, але цього принципу, на жаль, перестали дотримуватись після визнання християнства як державної релігії за імператора Костянтина.

Київська Русь у цей період перебувала у сірій зоні — зоні поганства і ментально й духовно відрізнялась від народів європейських країн. І ось рішучий і владний крок князя Володимира, здавалося, вивів Київську Русь на інший вектор духовного розвитку — до християнських цінностей, до християнського світогляду.

Перш ніж сказати про позитивну роль прийняття християнства князем Володимиром, мусимо заради справедливості визнати допущені суттєві помилки (дивлячись на

Роль християнства в Україні: здобутки, втрати, перспектива

Доповідь на круглому столі «Роль християнства у житті українського народу», що пройшов 23 липня в Києві

них через призму Божого Слова, а воно є визначальним авторитетом всіх духовних та моральних засад). М. Грушевський в історії України-Руси згадує про несприяття простим народом християнської віри — люди призначались до своєї релігії — віри в камінних, дерев'яних та інших ідолів. Ідею християнства підтримали здебільшого заможні люди, і князь вирішив примусово хрестити всіх людей у Дніпрі. Він, напевно, не знав слів Христа, Який вчив: «Ідіть по цілому світі і навчіть народи, хрестячи їх в ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа».

Тому перша помилка — людей не навчили, а охрестили. Вчорашні язичники ще не відреклись своїх бовванів, а сьогодні волею князя охрестилися. Князь, напевно, сам не знав суті хрещення (тобто щирою покаяння, визнання своїх гріхів і провин, початок нового життя в Ісусі Христі). А щоб життя перемінилося, людям потрібна проповідь Євангелія, бо в ній — сила Божя на спасіння (див. Рим. 1:16). Власне, Євангеліє формує новий світогляд у людини.

Друга помилка — не знаючи основ християнської віри, люди змішали нове зі старим. І до сьогодні у християнських святих присутні поганські звичаї та традиції, які переплелися з християнськими так, що годі їх роз'єднати. І все це лише тому, що Русь охрестили, але не навчили. Це негативно впливає на розвиток хри-

стіянства протягом всієї історії України і аж до сьогодні.

І ще одна важлива деталь. Окрім начебто і щирою захоплення християнством, князь Володимир переслідував і політичні цілі.

Звичайно, потрібно врахувати і відсутність своїх єпископів-наставників, відсутність богослужбової літератури і особливо Євангелія на зрозумілій для людей мові. Немає ясності (як пише М. Грушевський) і в справі церковної організації за Володимира. У пам'ятках XI — XII ст. згадано тільки трьох митрополитів руських: Іоанна (1020 р.), Феопемта (1030 р.) і Іларіона (1051 р.).

Нова віра, як і сподівався Володимир, стала позитивно впливати на різні сфери життя: культуру, освіту, архітектуру, тобто князь бачив у цьому ключ до тодішньої цивілізації. Християнська ідея поклати кінець поганському, ідолському пануванню над свідомістю людей, помалу переводячи її в інший формат свідомості.

Одним із перших успішних духовних лідерів був архієпископ Іларіон. Його духовна позиція яскраво зображена у «Слові про Закон і Благодать». Це не тільки богословський, а й глибоко філософський та різноаспектний твір. За Іларіоном, суть основоположних засад християнства виявляється: у вченні про рівність і рівно-

цінність усіх народів та теорії всесвітньої історії як поступового й рівноправного залучення усіх народів до культури християнства; у вилученні молодого київського християнства з-під іноземного церковного диктату і не властивих для руської ментальності чужих форм сповідання релігії; в обґрунтуванні зародженого в Русі-Україні особливого типу національної самосвідомості.

Стоячи на цих богословських засадах, Іларіон наголошує на тому, що не тільки кожна людина відповідальна перед Богом, а й увесь християнський люд на чолі зі своїми володарями повинен дбати про загальнонародні справи. На цій засаді ґрунтувався патріотизм київського християнства.

Таким чином, засади, на яких стояв Іларіон, протистояли візантійській претензії на першість у християнському світі (так званий «другий Рим») і йшли всупереч пізнішим домаганням іншої столиці (Москви) стати спадкоємицею Візантії — «третім Римом». Відтак київське християнство формувало таку духовну особистість, таку ментальність, яка вважала для себе неприродним і чужим будь-який шовінізм і расизм, зодягнуті в шати церковного імперіалізму.

Ярослав Мудрий, поставивши Іларіона главою Церкви — митрополитом київським, зробив крок задля звільнення Церкви і Київської Русі з-під покірного підпорядкування іноземному центру — як церковному, так і імперському впливу Візантії. Російський історик Татищев з цього приводу писав: «Через патріаршу владу над київським митрополитом грецькі царі намагалися керувати київськими князями, а це було супротивно їх честі і гідності».

На жаль, через 100 років, зі смертю київського князя Ізяслава Мстиславовича у 1154 р. та усуненням митрополита київського Кліма Мстиславича закінчується важливий період політичної та церковної історії Київської Русі. У 1155 році князь Долгорукий звернувся до Візантії з проханням прислати нового митрополита, який розпочав зворотній процес — повернення київського християнства у лоно Візантії

(а пізніше, у 1686 р., цей процес мав на меті підпорядкування Московському патріархату).

Ці події вплинули на подальшу державну і церковну історію українського народу, більше того, ці процеси втягнули Україну в сіру зону імперських амбіцій, які залучили церковний апарат собі на службу. Пізніше церковні провідники разом з царями завели народ в нетрі закону, обрядовості та надуманих традицій, що призвело до духовного зубожіння і кріпацтва.

Замість того, щоб духовно просвіщати народ, церковні лідери забороняли йому читати Євангеліє (бо темним людям легше керувати) і довели до страшного вибуху у 1917 році. На моє глибоке переконання, проблема нашої відсталості (хоч ми і називаємо себе християнською державою) захована у нав'язаному віками менталітеті, який тримає всю країну в зоні найбільш відсталіх країн.

А чому б нам не повернутися до тих істин, до тих принципів, які сповідував Іларіон, а їх він, як відомо, почерпнув з Євангелія. Ми говоримо, що вплив християнства на наш народ виявився не таким сильним, як наприклад, у Західній Європі, але вона, однак, сьогодні катастрофічно втрачає цінності, на яких була побудована і завдяки яким досягла великих успіхів.

Християнська віра має стати потужною духовною силою, що перемінить грішника на праведника, злого — на доброго, жорстокого — на милосердного. Це, власне, і є головним завданням для всіх християнських Церков України — духовно вплинути на сьогоденішню непросту атмосферу у нашій країні, як це потужно робив Іван Хреститель біля річки Йордан: «Отож учиніть достойний плід покаяння! І не думайте говорити в собі: Ми маємо отця Авраама. Кажу я вам, що Бог може піднести дитей Авраамові з цього каміння! Бо вже до коріння дерев прикладена сокира: кожне дерево, що доброго плоду не родить, буде зрубане та в огонь вкинене. У руді своїй Іван Він віячку, і перестить Він тік: пшеницю Своєю Він збере до засіків, а полу поपालить у вогні негасимім» (Мт. 38-12).

Хай якомога менше буде в Україні полови і якомога більше — зерна, і тоді ми діждемося Вашингтона зі святим та праведним законом, таки діждемося. Хай збудеться мрія Тараса Шевченка, а це мрія і всього багатостраждального народу України!

Ілюзія сумнівної цінності

Те, що день Хрещення Русі став державним святом, мало би свідчити про якісь важливі переміни в нашій країні. Релігія, здається, починає відігравати в нашому житті чималу роль.

Однак складається враження, що саме «здається». Одного разу в приватній бесіді на ювілейні теми архієрей однієї з українських Церков висловив дивну, на перший погляд, думку: Церква стоїть перед необхідністю заново християнізувати нових поган. Це може здатися ерессю — на фоні переможних релігій соціологічних служб про наше повальне «християнство» і «довіру до Церкви», що зростають від опитування до опитування.

Але архієрей знає, про що говорить. У рік 1025-річного ювілею, ставши центром державного свята, християнство в наших землях може перетворитися на символ, позбавлений живого змісту, а Церква стане структурним підрозділом в числі інших державних інститутів і громадських організацій. Зведеться до декорації.

Ознак неопоганства, круто замішаного на «християнській традиції», багато. «Освячення автомобілів», власники котрих надіються на «спаси і збережи» більше, ніж на дотримання правил дорожнього руху. «Освячення кабінетів» після попередників, що залишили після себе «негативну енергію». Ритуальна метушня світських правителів у товаристві первосвященників. Нарешті, шкільний курс «християнської етики», в якому верба і калина пов'язані одним вишитим рушником з розп'яттям, бандурою, зазубрюванням попеременно гімну України і «молитви на стор. 14».

Зберігаючи зовнішні атрибути «симфонії» (симфонія влади — принцип взаємовідносин між Церквою і світською владою, який полягає в тому, що світська і церковна влади перебувають в стані згоди і співпраці, за аналогією з божественною і людською природою Христа; автором концепції прийнято вважати візантійського імператора Юстиніана I (483-565 рр.), державна влада і Церква підтримують ілюзію сумнівної цінності).

При цьому Церква не припиняє спроб впливати на прийняття державних рішень у «своїх» і «суміжних» галузях — беручи участь в написанні нового закону про свободу совісті, підтримує окремі партії у питаннях заборони абортів і осудженні гомосексуалізму і т. д.

Виходить криво. Президент охоче позує на зустрічах Всеукраїнської ради Церков, а потім його партія ухвалює зовсім не той закон про свободу совісті, який враховує інтереси Церков.

Взагалі, у стосунках із владою Церква, як правило, опиняється в ролі «пасивного стану». Влада отримує від Церкви те, що їй потрібно, а чи дає щось навзаєм — це як вже вийде. Найсвіжіший приклад — свято Хрещення Русі. Знадобився Президентіві України гарний привід вийти на публіку у вигідному світлі — і свято християн і їх Церкви стало «державним заходом». Цілком «світським», як не втомлюються нагадувати чиновники всім, хто нарікає на «брак християнського змісту».

Цікавою тенденцією сьогодні також стає мода у вищих ешелонах влади — як української, так і російської — на «закордонне» сповідання. Кожен порядний і багатий чин обов'язково відвідує Афон,

спілкується зі старцями, а то й має духівника саме там. Цю моду наш політикум запозичив у своїх московських колег, можливо, не без участі заїжджих політтехнологів, які успішно і дорого продають свої знання про те, що «круто», а що — не надто.

«Політичне православ'я», «церковний бізнес» та інші кентаври, породжені «симфонією», — яке це все має відношення до місії проповіді Христа? Але ж має. І призводить до ще одного цікавого явища нашого християнського життя — до секуляризації віри. Абсолютна більшість християн вітчизняного розливу — секулярні. Вони «просто віють», «просто моляться», в найкращому разі — «просто читають Біблію».

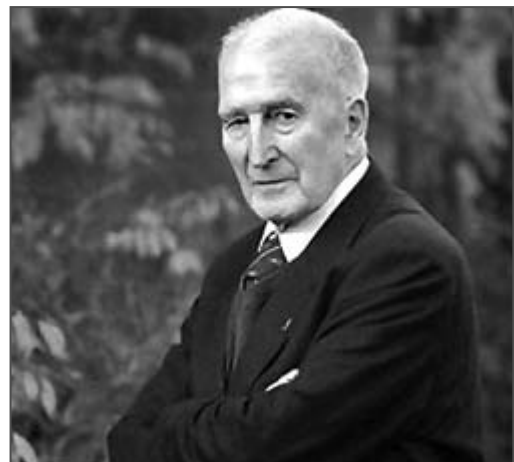
Але ж Церква — це не патріарх на «каділаці» і не парафіяльний піп на «мерседесі». Це — люди. А отже, місія Церкви — це їх місія.

Напередодні ювілею Хрещення Русі Церква справді стоїть перед необхідністю переосмислити свої методи. Перед необхідністю йти до людей. Не до тих вибраних, до котрих вона звикла ходити в порядку «симфонії», а до всіх інших. Необхідно пам'ятати, що не тільки князь Володимир, котрого влада робить основним символом Хрещення Русі, може претендувати на звання християнського символу. Був, наприклад, в нашій церковній історії Феодосій Печерський. Відомий не лише зразковим життям монаха, а й тим, що зачинив церковні ворота перед носом київського князя на знак осудження його нехристиянської поведінки. Ворота, треба думати, гучно грюкнули. Симфонічно.

Катерина ЩОТКІНА.
«Коментарі», 11 липня 2013 р.
(друкується зі скороченням).

Атеїст доказав, що Бог є

Абсолютним потрясінням для наукового світу став виступ відомого професора філософії Ентоні Флю. Вчений, котрому сьогодні далеко за 80, довгі роки був одним із стовпів наукового атеїзму. Протягом десятиліть Флю видавав книги і читав лекції, побудовані на тезі про те, що віра у Всевишнього неопропортувана.

Однак серія недавніх наукових відкриттів змусила великого захисника атеїзму змінити свої погляди. Флю публічно заявив, що помилявся і що всесвіт не міг виникнути сам собою — він створений Кимсь значно могутнішим, ніж можна уявити.

За словами вченого, сучасні дані про побудову молекули ДНК неспростовно свідчать про те, що це чиясь розробка. Генетичний код і буквально енциклопедичні обсяги інформації, які зберігає в собі молекула, спростовують можливість сліпого збігу.

І Флю — не єдиний сучасний вчений, який переконався в існуванні Творця не всупереч, а завдяки науковим досягненням. Британський фізик Мартін Джон Ріс, який став лауреатом Темплотонівської премії цього року, впевнений, що всесвіт — дуже складна річ, яка неспростовно свідчить про існування Творця.

А директор Міжнародного інституту теоретичної і прикладної фізики, академік РАЕН Анатолій Акімов переконаний, що існування Бога доказано науковими методами. «Бог є, і ми можемо спостерігати прояви Його волі. Це думка багатьох вчених, вони не просто вірять в Творця, вони спираються на певні знання», — сказав він в інтерв'ю, яке опублікувала газета «Московський комсомолец».

При цьому вчений нагадав, що і в минулому дуже багато вчених-фізиків вірили в Бога. Більше того, до часів Ісаака Ньютона розділення між наукою і релігією не існувало, наукою займалися священники, оскільки вони були найосвіченішими людьми. Сам Ньютон мав богословську освіту і часто повторював: «Закони механіки я виводжу із законів Божих».

Сергій САННИКОВ

«І голос, що я чув його з неба, став знов говорити зо мною й казати: «Піди та візьми розгорнену книжку з руки Ангела, що стоїть на морі й землі». І пішов я до Ангела та й промовив йому, щоб дав мені книжку. А він мені каже: «Візьми і з'їж її» (Об. 10:8).

Іван був на острові Патмос. Сподіваюся, всім відомо ця історія. І там, на острові, він мав незвичайну зустріч з Господом Ісусом. Господь з'явився йому в такому вигляді, що Іван, який лежав на грудях Ісуса, який знав Ісуса і мав з Ним тісний зв'язок, бо був Його улюбленим учнем, вправ, як мертвий, — він побачив прославленого Господа.

Господь давав йому видіння, відкриття про ті події, які вже відбувалися і ще повинні відбутися. Тобто Іван бачив історію. Але бачив її не в такому вигляді, як ми з вами бачимо, а з висоти Всевишнього, бачив історію в образах.

Нам це незрозуміло. Ми часто сперечаємося як правильно розтлумачити той чи інший образ. Іван залишив нам деякі уроки щодо цього.

Іван в черговий раз почув голос, і цей голос сказав: «Піди, візьми книжку і з'їж її». Якби комусь із нас було сказано з'їсти книжку, як би ми на це зреагували? За своє життя ми з'їли немало книг — як джерело інформації. Івану ж була запропонована книга, яка мала допомогти йому зрозуміти історію і розповісти її іншим так, щоб люди були готові до майбутніх подій.

Ця книга не мала назви, але вона давала багато пізнання. Ніхто, звичайно, не говорить нам їсти книгу, яка дає багато знань, але ми маємо ставитися до неї так, як ставився апостол Іван до книги, що була йому показана на небесах. Ми повинні зробити цю книгу частиною себе.

І саме так треба ставитися до Біблії. Це книга, яка випромінює світло, вона має бути частиною нашого життя. І тоді нам багато що відкриється.

Коли Іван скуштував цю книгу, вона була солодка на смак, але гірка в животі. Слово Боже справді солодке і гірке одночасно. Гірке тому, що йде очищення — Слово спонукає нас до переосмислення. А солодке — тому що дає життя.

Важливість історії

Я багато думав, аналізував, читаючи про це. Чому Ти, Господи, допускав такі різні події в історії? Чому допускав щоб Церква відступала, переживала такі важкі часи? Господь бажає, щоб, вивчаючи історію, ми брали для себе уроки. На жаль, марно кажуть, що історія навчає тому, що вона нікому не навчає. І ми повторюємо ті самі помилки, які вже робили до нас. І не тому, що не знаємо про ці помилки, а тому, що не аналізуємо, не беремо з цього уроки, не приймаємо в себе Слово Боже, яке здатне захистити нас від помилок.

Якщо ми хочемо бути успішними перед Богом, якщо хочемо виконати Його волю, то дуже важливо жити так, як Господь вчить нас. Жити так, щоб не помилятися або якомога менше помилятися. І звичайно, правильніше вчитися на помилках інших, ніж на своїх власних. Тому ми і вивчаємо історію, тому хочемо освітити її Словом Божим. Без цього світла історія перетворюється на сухий набір фактів.

Історія важлива ще тому, що ми маємо тільки минуле, майбутнє ще не настало. Ми можемо чекати цього майбутнього, боятися його чи думати про нього. Але завтра не в наших руках.

А що таке сьогодні? Це те, що миттю зникає, як тільки ми починаємо про нього думати. Майбутнє стає минулим буквально за одну мить. Ти сказав слово — і воно стало минулим. 10 секунд тому — вже минуле. Теперішнє стає невимовним. Воно — як ніж, який розрізає стрічку вічності і переводить майбутнє в минуле. І цей процес несесться через наше життя.

Виходить що майбутнього в нас, фактично, нема, настільки воно мале. А все, що було, це вже було. Ми нічого не можемо з цим зробити. Але ми можемо на уроках минулого навчитися, як в цьому невимовному сьогоденні знайти правильне рішення, встигнути прийняти ці правильні рішення і поводитися так, щоб догодити Господу. Для цього нам знову і знову потрібно звертатися до тієї єдиної книжки, яка здатна змінити нас. Її не просто треба тримати на полиці, заглядаючи час від часу в неї, її треба зробити частиною свого життя. Тоді вона осяє нас своїм світлом і дасть правильне розуміння себе і свого минулого.

Що ж таке історія? Якщо уявляти її просто як минуле, вона стає для нас недосяжною. Бо тільки Бог знає абсолютно все про минуле. Минуле — це не просто набір фактів, які колись відбулися. Історія — це не просто події, які були колись. Історія — це переосмислення фактів.

Бог — Творець людської історії. Усе, що відбувається, перебуває під прямим Його керівництвом. І вічність настане, навіть якщо люди цього не розумітимуть, не прийматимуть і не знатимуть.

Фактично, історією управляє Бог. Виникає питання: а як Він це робить? Чи так, як у ляльковому театрі — коли ляльок смикають за мотузочки, і вони слухняно виконують ті чи інші рухи? Якби було так, то всі наші дії втратили б всякий смисл. Усе, що б ми робили, насправді робив би Бог, а не ми.

Але Бог не так управляє людською історією. Ми про це знаємо з Біблії. Якби Біблія не говорила нам про те, як Бог керує людською історією, ми б могли подумати, що все, що відбувається, — це дія Всевишнього. І все відбувається під чітким керівництвом

Уроки історії

Сергій Санников — пастор, проповідник, капелан, доктор служіння.

Перший ректор Одеської богословської семінарії, який служив на цій посаді від заснування семінарії протягом десяти років. З 1997 року до сьогодні — виконавчий директор Євро-Азіатської Акредитаційної Асоціації, член Виконавчого комітету Європейської Баптистської Федерації.

Автор численних публікацій, у тому числі двотомника «Двадцять століть християнства» та серії книжок «Початки вчення», які використовуються при підготовці до водного хрещення в євангельських церквах. Викаладач історії християнства.

Всевишнього. Тобто це Бог допускає зло і управляє злом, більше того, Він не тільки допускає зло, але й проявляє зло. А значить, Бог — джерело зла. Тобто Бог механічно керує цим світом.

Однак у Біблії ми зустрічаємо іншого Бога. Бог Біблії — це Бог, який жодним чином не творить зло, Він ненавидить зло. Хоч Бог і керує людською історією, Він не є ініціатором зла. Він дозволяє злу до часу існувати, але це не означає що Бог є джерелом зла.

Його керування історією передбачає вільну волю людей. І це дивовижно! Як можна керувати історією, якщо всі її учасники — сім мільярдів людей, що живуть на землі, поводяться кожен по-своєму, так, як їм заманеться. Як Бог може справлятися з такою великою кількістю людей, з такою кількістю вільних виників.

Це важко зрозуміти. Та, дивлячись на сучасні комп'ютерні системи, які можуть одночасно працювати з мільйонами інформацій, можна трішки собі це уявити. Якщо дивитися на дії людини, стає зрозумілим, що Бог, який створив людину, дав їй розум вищий, ніж будь-які створені людиною системи. І звичайно, Бог без проблем може знати волю мою і вашу і впорядковувати свої дії так, щоб у кінцевому рахунку досягнути тих цілей, які Він поставив. Він знає, чого хоче досягнути, і, не наві'язуючи Свою волю, не придушуючи волю кожного з нас, Він, все-таки, виконує те, що передбачив у Своему божественному Слові.

Смисл історії

Наступне дуже важливе питання — це питання смислу. Для чого Бог допускає таку історію? Для чого Він створив цей світ? Для чого допустив, щоб Адам і Єва згрішили? Він міг і не садити в Едемський сад дерева пізнання добра і зла. Якби цього дерева не було, історія розвивалася б зовсім по-іншому. Не було б тих страшних подій, про які ми знаємо і пам'ятаємо. Усе було б набагато простіше і добре.

Люди, які не знають Бога, навіть уявити собі не можуть, у чому смисл історії. Християни в кращому становищі — у нас є Слово Боже. Є відкриття Бога про цей світ. У Біблії ми можемо бачити не тільки попередження Бога, не тільки те, що було колись давно, але й те, що буде далі, навіть кінець людської історії.

Якщо відкрити останню книгу Біблії і подивитися на останні розділи, то ми бачимо що людська історія закінчується не якоюсь катастрофою чи зривом — вона закінчується новою землею і новим небом. Ось до чого прямує людська історія. Від створення людей і їх гріхопадіння людство мусило долати багато перешкод, але все закінчується добре. Закінчується Новим Єрусалимом, Церквою.

Заради цієї Церкви, Нареченої для Свого Сина, Бог і запустив у хід цю історію. Він допустив щоб появився всесвіт, а в тому всесвіті — люди, допустив важкі умови, які формують нас, адже саме труднощі вчать нас приймати правильні рішення. Якби ми з вами були в Едемському саду і не було б ніякої можливості згрішити, не було б дерева пізнання добра і зла, ми би з вами не мали можливості пройти тим важким шляхом, який дає можливість людині вибрати Бога. Опинитися в тих складних умовах, коли все проти: світ, плоть, сатана. Коли все змушує відвернутися від Бога. І найкраще християнське виховання не допомагає, навіть найкраща християнська громада не допоможе. Людині

допоможе тільки відродження. Тільки коли вона сама звертається до Бога з покайням, міняється її серце. А для цього якраз і повинні бути оті перешкоди.

Звичайно, нам не хочеться проходити через перешкоди, нам хочеться легкого шляху. Але Господь допускає перешкоди саме для того, щоб ми зробили правильний вибір і на основі цього вибору могли сформуватися як особистості, які потрібні для вічності.

Там, у вічності непотрібні послужні роботи, там потрібні вільні особистості, які вміють бути з Богом навіть тоді, коли погано, коли все проти.

Якщо людина вибирає Бога і любить Бога — така людина потрібна в вічності. Ради цього Бог і допускає всю історію. Щоб у кінцевому результаті люди могли бути членами Тіла Ісуса Христа, бути причасниками Його Невісти, причасниками Самого Бога.

Тому історія має смисл. Історія — це спосіб, завдяки якому Бог формує Наречену для Свого Сина Ісуса Христа.

Історія Церкви та історія християнства

Є велика різниця між історією Церкви і історією християнства. Коли ми говоримо про Церкву, ми говоримо про Тіло Ісуса Христа, про зібрання відкуплених людей, яких вибрав Бог. Але хто це, ми не знаємо до кінця.

Коли ми задаємо питання, хто належить до Церкви Ісуса Христа, ми завжди відповідаємо, що Бог знає серце кожної людини і що лише Він може точно визначити, хто входить в число Церкви.

Нам би хотілося сказати, і багато істориків так і роблять, що історія Церкви — це історія моєї деномінації, моєї конфесії. Якщо ви відкрите історію Православної Церкви, ви побачите що там написана тільки історія православ'я, тому що вони вважають що Церква — це лише Православна Церква, усі інші — єретики. Якщо автор історичного дослідження — католик, ви побачите історію тільки Католицької Церкви. А де ж історія всього християнства?

Тому коли ми говоримо про історію, ми повинні розуміти, що історія Церкви відома тільки Богу, а ми можемо говорити лише про історію християнства, говорити про людей, які називають себе християнами.

Дуже важливо розуміти, що історія християнства не обмежується однією якоюсь історією, наприклад, історією західного християнства чи історією східного християнства. Християнство сьогодні дуже різноманітне, воно існує і в Африці, і в Америці, і в Європі. Якщо подивитися статистику, більшість християн проживають в Африці і в Азії, а Європа, особливо Західна Європа, — вже давно не християнський континент.

Яким чином Африка стала більш християнською порівняно з Європою чи Америкою? Коли це відбулося? Чийми зусиллями? Як Господь досяг серця африканців? Про це поміркуємо згодом.

Історія Церкви — це не тільки історія внутрішніх подій, що колись відбувалися в певних деномінаціях, це щось більше. Тому що християнство — це спосіб нашого життя, а не просто якісь церковні постанови. Християнство міняє людину повністю. Історія християнства повинна охоплювати історію мислення, богослов'я, культуру, ритуали, традиції, писемність. Усе, що впливало на християнство, торкається предмета історії християнства. І це така величезна площа, що охопити її повністю просто неможливо.

Не можна розглядати історію християнства тільки змінами пап — хтось пішов, хтось прийшов, когось в тюрму посадили. Це не історія. Це історія тільки внутрішніх подій. Є набагато більше зовнішні події, про які, може, не прочитаєш на сторінках преси, але вони становлять саму суть християнства.

Загальний погляд на історію християнства

Історію християнства можна розділити на кілька періодів. Перший період історії християнства — це I-III століття після народження Ісуса Христа. Він охоплює період від народження Ісуса до часу імператора Костянтина.

Цей період можна назвати періодом гнаного християнства. Християнство було поза законом. Воно розвивалося в Римській імперії, яка не просто негативно ставилася до нього, а жорстоко переслідувала. Фактично, християнство духовно, морально перебувало поза законом, та, все-таки, воно вижило.

Другий період — це IV — VI століття, період панування християнства, коли християнство посіло панівне становище за імператора Костянтина і аж до Середньовіччя, коли папство за папи Григорія Велико-го посіло чільну позицію в християнстві.

Це розквіт християнства, найяскравіше століття, коли воно почало завойовувати світ. Та, на жаль, у цей період християнство допустило багато помилок. Ми сьогодні в мініатюрі повторюємо період, коли після гонін і переслідувань здобули волю. Ми, так би мовити, ввійшли в «Костянтинівський період», коли християнство, як і за Костянтина, в моді.

Більше того, нині бути християнином не просто

модно — це вигідно. Якщо ти не християнин — значить, ти належиш до якогось другого сорту. Тому так важливо побачити, якою була Церква в таких умовах, які помилки були допущені і чого було досягнуто в той період — щоб ми могли скористатися цим досвідом.

Третій період — це період поділеної Церкви. Починається він в VII столітті і триває до середини XI століття — до 1054 року, коли відбувся великий розкол. Єдина Церква розділилася на східну і західну. За східною закріпилася назва «Православна», за західною — «Католицька». Період розколу охоплював майже чотири століття.

Наступний період — від середини XI століття до початку XVI століття, від розколу Церкви до появи протестантизму. Коли в 1517 році Мартін Лютер оголосив нову еру, сам не знаючи того, він розпочав рух протестантизму. До цього держава і християнство так злилися, що важко було розрізнити, де держава, а де — християнство. Так було і на сході, і на заході. Цей період ще називають періодом скореного християнства.

Далі — період Реформації. Він тривав до кінця XVIII століття, до тих політичних потрясінь, які змінили карту світу. Це початок великих революцій починаючи з французької революції, американської і до революції російської. Це період, який змінив становище не тільки в політичному світі, він увійшов в період, який ще називають періодом Просвіти.

Це період, коли стрімко почали розвиватися наука і атеїзм. З одного боку, великим досягненням для християнства стала поява різних християнських груп і рухів, а з другого — цей період заклав основи атеїзму і глибокого занепаду і людей, і християнства.

Останній період — це період нового часу і сучасного християнства. Він розпочався наприкінці XVIII століття охоплює лише два століття — XIX і XX. Ми теж живемо в цьому періоді, хоча, можливо, вже переходимо в якийсь новий період історії християнства.

Та в будь-якому разі історія християнства не закінчується. Тому що Бог продовжує Свою дію, і історія християнства в кінцевому рахунку закінчиться зміною цього світу.

Тому в нас є надія — період, який настане після теперішнього християнства, буде неземним періодом. І нині складається враження, що історія прискорюється. Як спочатку час відрхоувався століттями, то нині — десятиліттями.

Варто задуматися

У Стародавньому Римі за законами Ромула чоловікам до 35 років взагалі заборонялося вживати вино. Якщо римлянка допускала до себе п'яного чоловіка, її живцем закопували в землю.

У Стародавній Греції був виданий закон, що забороняв нареченим вживати вино в день шлюбу. У Карфагені заборонялося пити вино в ті дні, коли виконувалися подружні обов'язки.

У Стародавньому Китаї тільки в 60 років людина отримувала певні привілеї: відпустити бороду, ходити з паличкою і пити вино.

У Стародавній Індії брамина — представника найвищої касты, якого викривали в пияцтві, примушували пити з розпеченої металеві посудини киплячу рідину до тих пір, поки він не гинув. Дружин брамінів, які порушували обітницю утримання від алкоголю, виганяли з дому, душ їх присуджувалися до переселення в собаку або стерв'ятника, а на лобі в них розпеченим залізом випалювали зображення плашки.

Свідчення про пияцтво в Росії з'являються лише в другій половині XVI століття. Так званий Стоглавий собор (1551 рік) закликав: «Пити вино у славу Богу, а не у пияцтво». До кінця XIX століття, за оцінкою сучасників, десятки тисяч селян спилили і зубожіли. Для того, щоб припинити цей вкрай несприятливий процес, уряд в 1885 р. прийняв постанову, що надає селянським товариствам право за рішенням сільських сходів закривати в селах винні лавки.

Іван Дроздов, віце-президент Міжнародної Слов'янської академії, на одному із засідань у своїй доповіді на тему «Алкоголізм як зброя руйнування Росії» сказав наступне: «Найдовше тримався сухий закон в Росії з 1914 до 1925 року, коли Сталін за підтримки членів політбюро, жоден з яких, до речі, не був росіянином, прийняв рішення про скасування сухого закону. Дізнавшись про це, багато жінок плакали як по небіжчикові. Адже результатом заборони на алкоголь у Росії стало небажане оздоровлення суспільства, у десятки разів знизилася злочинність, психіатричні лікарні залишилися без пацієнтів. Жінки народжували здорових дітей, і народжували багато. Тверезе суспільство швидко залікувало рани війни, небаченими темпами зросла продуктивність праці...»

Нині споживання чистого алкоголю на душу населення в Росії, мабуть, вже перевершило критичний рівень — 25 літрів на рік. За цим з суворою закономірністю слідує деградація, самознищення нації, причому процес цей стає незворотнім, оскільки більше половини потомства народжується дефективними, тобто, розумово відсталими, недієздатними і навіть нежиттєздатними... За рік від алкоголізму в Росії помирає мільйон осіб — це майже у два рази більше, ніж вона втратила за всю Першу світову війну».

Українцям варто взяти урок із цієї історії.

СВІДЧЕННЯ

Я дякую Богу за те, що сьогодні можу бути в такому прекрасному місці. І рік не в тому, що ця будівля така гарна, а в тому, що тут присутній Сам Ісус Христос. Це не казка, це реальність. «Де двоє чи троє зібрані в ім'я Моє, – там Я посеред них». В одній церкві я запитав: «Ви вірите, що тут присутній Христос?». Всі відповіли: «Так». – «А де Він?». Одна сестра вигукнула: «Біля кафедри!». Чому ми завжди Бога шукаємо так далеко? Він біля нас, Він любить нас і хоче кожного благословити.

Що дає нам цей світ? Скорботу, хвороби, печалі, труднощі, розлучення, війни, землетруси. А Бог хоче дати нам любов. Таку любов ніде не знайдеш. І я в цьому переконався особисто.

Яколишній рок-музикант. Бог звільнив мене від такого болота, від якого ніхто б не зміг звільнитися. Написано: «А Бог доводить свою любов до нас тим, що Ісус Христос умер за нас, коли ми були ще грішниками» (Рим. 5:8). Хто такий грішний чоловік? Інколи ми самі собі складаємо список і говоримо: «А що я зробив? Я нікому нічого поганого не зробив. Нікого не вбив, не алкоголік, не злочинець, значить, я нормальна людина».

Може, ви і нормальна людина, але без Христа ви – грішник. А всі грішники підуть в пекло, якщо тільки не приймуть Ісуса Христа як особистого Спасителя.

Цей день може стати найважливішим у вашому житті. Бог пропонує вам вічне життя через Сина свого Ісуса Христа, який помер за кожного з нас.

Я теж не був злочинцем, вбивцею чи алкоголіком, навіть сигарети не викурив ніколи, та поза цим все одно був дуже, дуже грішною людиною.

Хто така грішна людина? Кожна дитина народжується на цей світ з написом на лобі: «Осуджений». Коли ми приймаємо Христа, цей напис змінюється на: «Відкуплений Моєю кров'ю». Цю зміну бачить тільки духовний світ, всі демони й ангели бачать, що ваш лоб запечатаний кров'ю Ісуса Христа.

Народився я в Вірменії. Вірменія – перша християнська держава у світі, тут ще в 30 році християнство стало державною релігією. Народився в сім'ї вчених. Мої батьки завжди працювали у високих сферах. Мій старший брат кандидат наук. Ще один брат – фізик. Дядько мій був міністром. Син мого старшого брата працює лікарем в Америці. Коли у моїх батьків народилося двоє синів, вони хотіли ще мати дочку.

Я дякую Богові за те, що їхнє бажання не виповнилося. Замість бажаної дочки у них появилася «небажаний» син. Коли вони дізналися, що це знову хлопчик, то сказали: «Навіщо нам третнього сина, у нас вже є двоє. Якби ми знали...»

Можливо, багато людей думають, що так само нікому не потрібні і що немає сенсу в їхньому житті. Нині я точно знаю: кожен з нас потрібний Господу.

До того дня, як я зустрівся з Христом, я був зовсім самотнім у цьому світі. Багато разів хотів вчинити самогубство. Та Господь мене зберіг.

І це чудо – найбільше чудо у світі – коли грішна людина залишає своє гріхове життя і навіртається до Бога. Усе небо тоді радіє. Я запрошую і вас стати такою радістю для небес.

У мене все почалося тоді, коли я десь у чотири-п'ять років вперше побачив похорон. Я дивився, як багато людей ішли і плакали. Спочатку я подумав, що це якийсь свято. Бо тільки на свято раніше бачив стільки людей. Але бачу – несуть якийсь чорний ящик, і хтось там лежить, і дуже неприємна музика звучить. Я чекав, чим це все закінчиться. Коли ящик поклали в глибоку яму і почали закидати землею, мені стало дуже страшно.

Удома я запитав батьків, чому так жорстоко поведилося з тою людиною, адже коли вона прокинеться, то не зможе звідти вибратися. Батьки по-

Норайр Фаградян: Я став новою людиною, покликаною виконувати Божу волю і поширювати Його Царство

(Промова на богослужінні в Івано-Франківській церкві християн віри євангельської)

яснили, що це був похорон, що кожна людина народжується, живе, а потім помирає. І що та людина вже ніколи не прокинеться, вона померла. «А я теж колись помру, мене теж колись так поховать?», – запитав я. «Так, синку, прийде час, і ти також помреш, і добре, щоб тебе ховали твої діти».

Краще б вони мені цього не говорили, подумав я. Відтоді мені часто снилися кошмари – я бачив свій власний похорон. Особливо страшним був момент, коли мене кляли в яму і засипали землею, я пробував вибратися звідти і зривався вві сні. Я весь час думав, як я буду лежати в такому вузькому місці. І якось запитав у батьків: «Хоч скажіть, скільки я буду жити?». Мені відповіли: «Десь 70-80 років». Я дуже зрадів, адже коли тобі п'ять, 80 років – це так багато.

Я пішов до школи, вчився добре, і мою фотографію помістили на стіну пошани. Але коли навчився рахувати, то зрозумів, що 80 – це не так багато. Та найприкріше мені стало, коли я дізнався, що ворона живе 300 років. Я кидав в ворон камінням і говорив: «Хто ви такі?». Я не міг уявити, що буду лежати в ямі, а наді мною 300 років літатиме і каркатиме ворона. Я запитував, хто створив ворону. Мені відповідали, що природа. А природу хто створив? Сама себе створила.

Нині я щасливий від того, що знаю істину, знаю про Творця і знаю Самого Творця. Пилат не знайшов істини, хоч вона стояла перед ним. Не будьте пилатами – їхнє життя закінчується трагічно.

Коли я вперше побачив пам'ятник, то запитав у батька, що це за людина. Батько пояснив, що коли знамениті люди помирають, їм ставлять пам'ятники. І я подумав, що коли я стану знаменитим, мені також поставлять такий пам'ятник в центрі міста, і я звідти буду бачити, як люди живуть і коли ворона здохне.

Відтоді я почав думати, як стати знаменитим. У четвертому класі взявся за музику, дістав гітару і сам навчився на ній грати. Згодом мені припав до душі жанр «рок». Цей жанр у Вірменії не сприймає ніхто. І я подумав, що я буду першим у своїй країні. Може, через 100 років згадають про мене, зрозуміють, що це за музика, і поставлять мені пам'ятник.

І я почав грати рок день і ніч. Думав чим голосніше, тим краще. У результаті сусіди запитували, що це за звір живе на п'ятому поверсі і кричить цілий час. Брати мене часто били через це. Але в мене була ціль – перед моїми очима стояв пам'ятник.

В армії я також грав у рок-групі. Після армії думав: ось мені вже 20 років, лишилося ще 60, треба встигнути за-

служити пам'ятник. Шукав однодумців – і не знайшов, бо таких людей рідко зустрінеш. Знайшов кілька людей, які грали народну музику. І змусив залишити її, кажучи: «Це не музика, ви повинні грати рок». Демонічна сила на мені вплинула і на них. Я створив рок-групу і назвав її «Чудо». Ми гастролували в різних містах і селах. Навіть в глухих селах, де не було молоді, лише кілька бабусь, демонічна сила діяла так, що ті бабусі скидали хустинки і крутилися під мою музику.

Іноді люди приходять до церкви, тому що дуже хворі і потребують молитви. За них моляться, Бог їх зілляє, і вони ідуть геть. Куди ідете, люди? Бог не продовжує життя лише для того, щоб ти довше прожив на землі, а для того, щоб ти покавсяся.

Я про це нічого не знав. Радів що в мене така крута група. Той пам'ятник вже стояв перед моїми очима. Але після кожного концерту відчував порожнечу в душі. Я ніколи не слухав Слова Божого, не читав Новий Заповіт. Не знав до пуття, що це таке.

Я не розумів, що це за порожнеча. Може, це тому, що всередині я рок-музикант, а зовні на нього не подібний? Погортав журнали, подивився, як виглядають іноземні рок-музиканти, і зробив собі такий самий одяг, знайшов прикраси, ланцюги різні. А найголовніше – у всіх було довге волосся. У Вірменії не прийнято, щоб чоловіки мали довге волосся. Але мене це не хвилювало, я хотів пам'ятник. Коли моє волосся почало відростати, я виглядав жахливо, бо воно стирчало в різні боки. Мій тато мене кликав не по імені, а казав: «Мавпо, ходи сюди».

Коли я ходив вулицями міста, люди знущалися з мене, кидали банками, палицями, камінням, помідорами. Підлітки кричали мені: «Волосатий!». Брати мене соромили, а я відповідав: «Це хай їм буде соромно, їх яма чекає, а мене – пам'ятник».

Як важко жити людині, яка не знає істини. Ніхто мені не проповідував, я нічого тоді не знав про Слово Боже.

Через деякий час усвідомлення порожнечі в душі загострилося з новою силою, і довге волосся не допомагало. Я довго думав над цим і зрозумів – мені не вистачає бороди. Перестав голитися, ніколи не чesався – і люди почали лякатися мене.

Коли я став був віруючим, один невіруючий сусід сказав: «Нурі, слава Богу, що ти став віруючим, бо ми тебе лякалися». Ще одна жінка призналася, що коли її діти були нечестні, вона лякала їх не бабою-ягою, а мною.

Іноді ми самі собі заважаємо жити. Тому що обрали не той шлях, який нам потрібний, а той, який веде в пекло.

Ісус Христос кожному відкриває, де той прекрасний шлях, який веде на небеса. Може, хтось дивиться на себе в дзеркало і думає: «Який же я хороший». То я вам скажу: ми всі жахливо погані, коли в нашому житті немає Ісуса Христа. Без Ісуса все наше єство, наша внутрішня сутність – це пекло.

Через кілька років я переконався, що група, волосся, борода, одяг, ланцюги мені нічого не дали. Порожнеча не зникла. І тут ні з того ні з сього я почав писати пісні про Бога. У 1991 році я випадково зустрівся з однією людиною. Колись цей чоловік був у моїй групі, потім пішов від нас, і я чув, що він став віруючим. Я побачив Новий Заповіт в його руках і запитав, що це за книжка. Я чув про Біблію, бачив цю книгу в соборах, бачив, як люди цілували її, але про Новий Заповіт не чув ніколи.

Цей чоловік запросив мене додому і дав почитати Новий Заповіт. Я просив дати мені всі книжки, які треба прочитати, а він відповів, що мені більше нічого не треба. Це було дуже дивно: така маленька книжка – і єдина, за словами того чоловіка, яка може спасти душу.

Я взяв ту книжку і пішов додому. Раніше, коли я приходив додому, я брав до рук гітару і починав верескати. Мама моя хворіла і завжди просила: «Не кричи так голосно». А я обурювався і думав: «Коли вже вона вмере, щоб я міг спокійно грати».

Нині дехто запевняє, що можна і через рок прославити Бога. Не вірте – це демонічний жанр, який походить з пекла і викликає в людей ненависть. Я ненавидів всіх, хто не любив рок-музику.

Але того дня я тихоенько зайшов до своєї кімнати, відкрив Євангеліє від Матвія і почав читати. Читав і відчував, як щось наповнює моє пусте серце, кожне слово, кожна крапка наповнюють порожнечу – це було Боже Слово, яке дає життя. Третій вірш п'ятого розділу: «Блаженні вбогі духом, бо їхнє Царство Небесне. Блаженні засмучені, бо вони відтепер будуть» мене просто вразив. Я геть забув про гітару.

Друже, покинь систему світу, приліп до Святого Писання, і воно дасть тобі життя, наповнить порожнечу душі. Я так зацікавився Божим Словом, так до нього приліпився, що читав по 50 розділів за день. Через деякий час мої батьки помітили, що з моєї кімнати вже кілька днів не чути демонічних звуків. Вони подумали, що я вмер, а я воскрес! До мене прийшов Ісус! І всі демони покинули мою кімнату.

Через деякий час, той чоловік, що дав мені Новий Заповіт, запитав, чи я читаю його. І сказав: «Я дарую цю книжку тобі». Я дуже зрадів, адже тоді тяжко було купити Євангеліє. А він запропонував поїхати з ним на зібрання, послухати пісні, проповіді. Я погодився.

Тоді було холодно, церква орендувала приміщення, але ні електрики, ні газу не було, навіть стільців не було. Люди стелили свої пальта і так сиділи. На зібранні було з півтори тисячі людей. І уявіть – заходить якийсь звір. Я подивився навколо і зрозумів, що якщо на вулиці нема подібних мені, то тут тим більше. Мені було дуже незручно, але вийти звідти вже не міг. І тоді вперше в житті я відчув Божу присутність. Я ще не розумів, що це Божа присутність, але вже розумів, що мені дуже, дуже соромно за свою зовнішність. Раніше де б я не був, я пишався своїм виглядом, а тут не знаходив собі місця від сорому.

І от я сиджу і слухаю проповідника: «Хто хоче провести свою вічність на не-

бесах, хай підніме свою руку». Я думаю: «Я по 50 розділів на день читав – і ніде не читав про вічність».

Виявляється, не все Бог відкриває, коли ти вдома Біблію читаєш. Є дуже важливі речі, які Бог відкриває в церкві. Тому ніколи не кажи, що тобі досить вдома молитися і читати Слово. Не досить. Без церкви ти пропадеш. Бо церква – це місце духовної поживи, місце спілкування з Богом, місце вирішення проблем, місце благословення. Не кажи також: «Я спочатку побудую дім, куплю машину, розвину бізнес, а потім піду до Господа». Жодна людина, знайшовши на вулиці п'ять тисяч доларів не скаже: «О, як добре, завтра прийду і візьму». Чому п'ять тисяч доларів важливіші за спасіння?

Я почав ходити на зібрання, і через деякий час мої хлопці з групи помітили, що зі мною щось не так. І я їм пояснив, що став віруючим і йду з групи. Вони були більш ніж здивовані – ще б пак, адже це я їх збив з пуття, покликав в групу, а тепер іду геть.

Отож я покинув групу, покинув всіх старих друзів, сидів вдома і читав Писання. Коли дійшов до Послання Павла до римлян, 11:14, – «Чи ж природа сама вас не вчить, що коли чоловік запускає волосся, то це безчестя для нього?», я зупинився і перечитав це ще раз. Виходить, Бог і про моє волосся написав?..

Я став на коліна, помолвився і вирішив підстригтися. Але сам я не підстрижуся, треба йти в перукарню. Пішов, дивлюся – там мої знайомі сидять, черга, треба чекати десь з годину. А якщо я буду чекати, може бути бійка, бо вони стануть дразнити мене, і я можу не втриматися. Що ж мені робити?

І вирішив піти в жіночу перукарню. У Вірменії чоловіки в жіночу перукарню не ходять, це для них сором. Але я пішов. Коли мене перукарка побачила, то сказала: «Яке у вас гарне волосся». Це була перша людина, яка похвалила моє волосся. Скільки років я був патлатим, і ніхто ні разу мене не похвалив.

І я сказав тій перукарці: «Зробіть так, щоб всі розуміли, що я чоловік». Вона стригла, а я дивився на себе в дзеркало і відчував дивні переживання. Таким своє обличчя я не бачив давно. Коли повертався додому, за звичкою приготувався до того, що зараз будуть дразнити, яйцями кидати, але ніхто не звертав на мене уваги. Я відчув, що я нормальний чоловік, уперше в житті відчув справжню свободу.

Рок-музиканти, та й не лише вони, думають, що те, що вони роблять, – це свобода. А насправді це одержимість. Істинна свобода – це свобода в Христі Ісусі, коли ти живеш по волі Божій. Отож я ішов додому і співав в душі від радості – я вільна людина.

Першим у моєму новому вигляді мене побачив мій старший брат, фізик. Уже 22 роки не можу забути вираз його обличчя. На моє привітання він спитав: «Ти хто?». І коли почув, що це я, його брат, Норайр (у перекладі з вірменської це ім'я означає «нова людина»), він страшенно здивувався: «Скільки років ми не могли тебе перекопати постригтися, скільки разів били, щоб ти став нормальною людиною. Що сталося? Хто тебе так змінив?». І я відповів: «Його ім'я – Ісус Христос».

Досі пригадую про те, що для мене зробив Ісус, на мої очі навіртаються сльози. З нікому не потрібного колись хлопця я став новою людиною, покликаною виконувати Божу волю і поширювати Його Царство на землі. І цього бажаю всім вам!

Християнам личить прославляти Господа

21 липня на Прикарпатті відбувся третій фестиваль християнської пісні «Джерело»

Привітного сонячного недільного дня до села Корости Косівського району Івано-Франківської області з'їхались численні учасники та гості фестивалю. Поціновувачі християнської пісні, яка прославляє велич і любов Господа і здатна промовляти до сердець людей, розташувались просто неба посеред природи неймовірної краси.

Організатором фестивалю виступив християнський музичний гурт «Джерело», добре відомий на Прикарпатті і далеко за його межами.

Відкрив фестиваль словами привітання старший пресвітер Івано-Франківського обласного об'єднання церков ХВЄ єпископ Юрій Веремій. Він на-

Його керівник Василь Грималюк – уродженець і житель Коростів, тож вибір місця проведення фестивалю цілком зрозумілий: співак дбає про те, щоб його земляки мали можливість почути Добру Новину і віднайти дорогу до Ісуса.

А вдома, як кажуть, навіть стіни допомагають: керівництво села, району і жителі Коростів активно долучилися до організації фестивалю. Організатори отримали всі необхідні дозволи, змонтували велику гарну сцену, забезпечили місця для сидіння, запропонували лотерею, підготували цікаві призи.

Добре продумали і дозволяла дітей, причому всі діти віком до 12 років отримали чудові подарунки. За порядком стежили правоохоронці, проте їхня служба зводилась до того, щоб насолоджуватися гарним літнім днем на природі і проникливими християнськими піснями, адже дійство проходило в атмосфері миру, любові і взаєморозуміння.

голосив на важливості християнської пісні як форми прославлення Ісуса і заохотив усіх пізнавати Бога і служити Йому.

Серед промовців були також Василь Попудник – адміністратор відділу освіти Церкви ХВЄ України та спеціальний гість зі США – пастор церкви з м. Рентона, штат Вашингтон, Степан Касянюк, який виголосив основну промову.

Зі словом привітання до присутніх звернувся також Роман Яремійчук, голова сільської ради села Трач (до неї територіально належить село Корости). Він висловив задоволення тим, що на теренах їхнього краю вже традиційно відбувається такий масштабний музичний форум, спрямований на підвищення духовності і ствердження християнських цінностей.

Музичну складову свята представляли гурти «Сіон» і «Воскресіння» (Рівне), «Джерело» (Івано-Франківщина), «Білі крила» (США), молодіжний хор

«Благодать» (Рентон, США), співак Едуард Сад (Заріччя, Прикарпаття), автор і виконавець Софія Яковин (Івано-Франківськ), учасник вітчизняних та міжнародних конкурсів української пісні Богдан Негрич (Заболотів, Прикарпаття), дуєт у складі Юлії Галюк та Наталії Веремій, Соломія Кижистий (Заріччя, Івано-Франківщина), В'ячеслав Хромяк (Закарпаття).

Віртуозною грою на скрипці порадив Платон Давидов (Івано-Франківськ). Чудовий вірш прочитала Жанна Стринада (с.м. Берегомет, Чернівецька область).

Ведучими фестивалю були Ва-

силь і Надійка Грималюки. Медіапідтримку здійснювали телепрограма НТК (Коломия) та християнські телепрограма і газета з однойменною назвою «Вірую» (Івано-Франківськ).

Організатори висловлюють особливу подяку спонсорам фестивалю, жителям села Корости, а також голові сільської ради п. Роману Яремійчуку, пастору церкви з містечка Берегомет Чернівецької обл. Миколі Стринаді за вагомий внесок в організацію і проведення музичного свята.

Особлива подяка – персоналу ресторану «Гостинний двір», що у селі Трійця Снятинського району на Прикарпатті, за смачне

чакування учасників фестивалю.

... Новонароджене дитя міцно стає на ноги впродовж перших трьох років життя, а потім іде вперед упевнено й сміливо. Хочеться побажати, щоб і фестиваль «Джерело», який відсвяткував свою третю річницю і вже став визначною подією в музичному християнському житті не лише Прикарпаття, а й усієї України, збагачувався новими іменами, новими піснями, які славлять нашого Господа Ісуса Христа, несуть звістку про Нього у найвіддаленіші куточки нашої країни та за її межі, бо християнам личить прославляти Господа і піснями, і своїм життям.

Софія ЯКОВИН.

Моя історія починається дуже просто. Батько мій належав до байкерського угруповання «Ангели пекла», а також вживав героїн. І він покинув нашу сім'ю, коли мені було три роки. Він посадив мене на мотоцикл і сказав: «Синку, я люблю тебе і твою маму, але я хочу поїхати зі своїми «братями» і робити те, що я хочу».

Відтоді моя молода й самотня мама робила все можливе, щоб добре мене виховати. Коли мені було вісім років, хтось увірвався до нас в будинок і застрелив маму прямо в мене на очах.

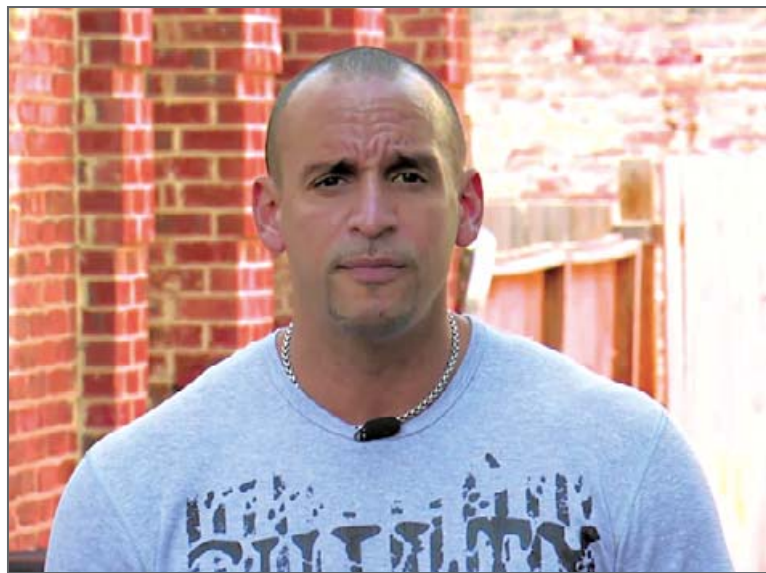
Нікому з родичів до мене не було ніякого діла, і я опинився на вулиці. У 12-літньому віці вештався по вулицях, у 15 років кинув школу, а в 16 вступив в банду, і коли мені минуло 17, я вже був закінченим наркоманом.

Я міг не їсти, не спати, мені було все одно, причесаний я чи поголений, приймав душ чи ні. Мені потрібен був лише кайф. З наркотиків я вживав все, що потрапляло до рук. Таким чином я ховався від проблем і від болю, який відчував всередині. Так хотів заповнити внутрішню пустоту.

● СВІДЧЕННЯ

Джеронімо Агілар

Просте чудо

Одного разу, йдучи вулицею, я думав про самогубство. І раптом на протилежному боці помітив християнську церкву. Я ніколи не був в церкві і

нічого про неї не знав. І подумав: я вже все спробував у житті, може, в церкві є відповідь для мене. І я пішов туди. Там мене зустрів один чоловік і запитав, чи

може він мені чимсь допомогти. Я відповів, що, напевно, нічим. А сам твердо вирішив: якщо тут не знайду відповідь на питання, які мене мучать, то піду додому, візьму пістолет і випущу в себе кулю. І так покінчу зі своїм нікчемним життям.

Але цей чоловік запропонував мені зустрітись з пастором. Мовляв, йому я зможу розповісти про все, що в мене на серці. Я погодився і зустрівся з тим пастором.

Його зовнішній вигляд був для мене неочікуваним. Він виглядав як звичайний хлопець – джинси, футболка, тату на руках. Я абсолютно не розумів, як пастор може так виглядати. І почав з ним розмову. Я розповідав про те, що проходжу в житті. А він, у свою чергу, почав розповідати мені свою історію. Він також жив без батька, також був пов'язаний з наркотиками і бандами і провів багато років в тюрмі.

Він вразив мене, я не міг собі уявити, щоб така успішна людина мала таке саме минуле, як я. Далі він розповів, як там, у в'язниці, хтось розповів йому про Ісуса. Він помітився, і Господь прийшов і змінив його життя, дав йому мир, радість і щастя.

Я ніколи досі не чув таких слів. Він

розповів, що віддав своє життя Ісусові, і відтоді воно радикально помінялось. Я сказав, що мало що розумію і про Бога, і про Ісуса, і запитав, чи може Він зробити для мене те, що зробив для цього пастора. Пастор відповів ствердно і запропонував помолитися. Я помітився і прийняв Христа як Спасителя.

Від того пастора я вперше в житті почув про Ісуса і про можливість для людини спастися. Але це ще не кінець моєї історії. Далі пастор сказав: «Я хочу тобі щось розповісти». І дістав з портмоне фотографію. Це була фотографія трирічного хлопчика. Пастор продовжив: Цей хлопчик – це ти. Ти мій син. Син, якого я не бачив майже 14 років».

Неможливо описати, що я відчував в той момент. Мій батько, який покинув мене, якого я не бачив багато років, стояв переді мною. Бог просто з вулиці привів мене в його церкву, а він привів мене до Христа.

З того часу ми з батьком – найкращі друзі. Я вже ніколи не повертався ні до наркотиків, ні до минулого життя. Сьогодні я служу Богові без винятку кожен день і розумію одну важливу річ: якщо ви поплікуєтесь про Боже, Він завжди поплікується про вас.

Роман Романюк Проповідник, медичний працівник

Слово Боже говорить: «Ось, сьогодні я даю перед вами благословення й прокляття: благословення, коли будете слухатися заповідей Господа, Бога вашого, які я наказую вам сьогодні, і прокляття, якщо не будете слухатися заповідей Господа, Бога свого, і збочите з дороги, яку я наказую вам сьогодні, щоб ходити за іншими богами, яких ви не знали» (Повт. Зак. 11:26-28).

Народ повинен був дотримуватися Господніх заповідей. Інакше вони опинилися під прокляттям.

Цей принцип актуальний і для нас. Якщо молоді люди не збережуть дошлюбну чистоту, на них чекають важкі пологи, сімейні непорозуміння, хвороби та інші проблеми.

Слово Боже також застерігає: «Тішся, юначе, своїм молодечством, а серце твоє нехай буде веселе за днів молодості твоєї! І ходи ти дорогами серця свого й видінням очей своїх, але знай, що за все це впровадить тебе Бог до суду!» (Екл. 11:9).

Якщо вам подобається «веселе» життя – веселіться, але знайте, що попереду вас чекає Божий суд. Бог дає нам право на свій вибір, але застерігає від помилок. Він ставить межі, перехід за які має іноді незворотні наслідки.

Особливості творення

Ми утворені з двох клітинок – жіночої і чоловічої. Коли ці клітинки зустрічаються, вони покриваються оболонкою, за яку більше ніщо не потрапить. На 18-й день спостерігається перший рух у цій клітині. Утворюється серденько. Бог вдихає нове життя. Біблія пише про це так: «Над усе, що лише стережеться, серце своє стережи, бо з нього походить життя» (Пр. 4:23). Як гарно створив все Бог. У Нього все правильно, у Нього немає хаосу.

Приблизно до трирічного віку хлопчики і дівчатка не особливо зважають на свою стать. У садочку проявляються перші відмінності. Дітей вже поділяють на хлопчиків і дівчаток. Виникають перші питання. Перший інтерес.

Період юності починається приблизно в 11-12 років і триває до 22-25 років. Тут зовсім інше життя. У цьому періоді життя Бог змінює дихання. У дівчаток – грудний тип дихання, у хлопчиків – черевний тип дихання, і так буде до кінця життя.

Чому так? Дівчаткам грудний тип дихання допомагає в майбутньому народжувати і годувати дітей. Черевний тип дихання дозволяє бути сильним, носити тягарі, сформувати сильний черевний прес і не боятися грижі. Дівчата не розуміють, як хлопцеві, несучи мішок цукру на плечі, може, зустрівши друга, стояти і говорити з ним, далі тримаючи той мішок на плечі. Дівчатам логічніше той мішок цукру покласти на землю.

Завдяки черевному типу дихання чоловіки значно меншою мірою хворіють на жовчокам'яну хворобу – немає застою жовчі. Але жінки мають і свої переваги. Так нас створив Бог.

Щоб у цьому віці молоді люди розвивалися як майбутні батьки і матері, Бог створив чоловічі і жіночі гормони. Жіночі – прогестерон, окситоцин, його ще називають гормоном радості, чоловічий – тестостерон. Причому в чоловіків теж є жіночі гормони, але в значно меншій кількості. Вони відповідають за кальцій, не дозволяючи йому вимиватися з організму.

Але й хлопці поділилися з дівчатами – Бог дав їм тестостерон як джерело енергії. Допамін – речовина цього гормону – посилює тиск і відкриває друге дихання, навіть коли дівчина сильно втомлена.

Швидкість вироблення гормонів дуже велика. Скажімо, у печінці за одну хвилину проходить від 400 до 460 мільйонів біохімічних реакцій. Гормони виробляються і діють із значно більшою швидкістю.

І саме гормони блокують аналітичний розум, доки людина не сформується остаточно. До 20-25 років діє емоційний розум.

Мене часто запитують, чи можлива любов в 13-14 років. У цей час починається формування дорослого організму і починають проявлятися взаємні симпатії. Це нормальне явище. Але це не любов. У любові немає ненависті, заздрості,

Дошлюбні стосунки

Люди нині не задумуються над тим, що до шлюбу треба зберегти чистоту – це одна з заповідей Господніх. І в цій сфері ворог найбільше вражає молодь. Диявольська індустрія працює цілодобово. Більше двох тисяч каналів рекламують розпусту, сексуальну нечистоту, аморальність.

На цю індустрію працюють Інтернет, реклама, щоб занежити чисті думки і совість. Що б сьогодні не рекламувалося, там обов'язково буде оголена жінка. Телебачення перекоує всіх, що можна не працювати і мати прекрасне життя.

Хто повірить цій брехні, той спіткнеться і не зможе прийти до шлюбу в благословенній чистоті. Повернути все назад буде просто неможливо. Хто спіткнувся раз, той спіткнувся назавжди.

нерозумних вчинків, таких характерних для 13-14-річного віку. Любов прощає, довготерпить... Вона приходить раз і на все життя.

У самих гормонах містяться феромони – речовина, яку пробують використати при виробництві парфумів, але марно. І добре, що цих речовин мало, бо інакше світ зазнав би катастрофи – чоловіки і жінки перетворилися б на самців.

У формуванні молодих людей велике значення відіграє одяг, як це не дивно виглядає, на перший погляд. Скажімо, дуже небезпечно хлопцям весь час носити нижню білизну у вигляді плавок для купання. Дуже небезпечно весь час використовувати для дітей памперси. Колись про це вчили, сьогодні про небезпеку замовчують.

Особливе значення відіграє одяг в житті дівчаток. Скажімо, носіння джинсів перешкоджає правильному формуванню жіночого організму. Цупка джинсова тканина була розроблена у 60-х роках минулого століття у США як матеріал для робочої одягу робітників у портах. Коли дівчатка носять цупкі джинси, їх фігура деформується. У плечах вони стають ширшими, в стегнах вужчими, і в майбутньому це перешкодить нормальному фізіологічним пологам. І дівчата стають спонсорами аптек, хірургів, анестезіологів.

Особливий акцент треба зробити на так званих «бедровках». Цей фасон джинсів придумали в Китаї, де, як відомо, велика проблема з перенаселенням. Виявляється, носіння такого фасону джинсів призводить до неплідності.

Не меншої шкоди завдає і косметика. Косметичні засоби виробляють, як правило, на гормональній основі, що вдвічі-втричі прискорює старіння. Натомість пологи зупиняють цей процес, і матері п'ятих-шістьох дітей часто виглядають значно молодшими за своїх ровесниць, які не родили.

Прокляття неправильного вибору

Коли формуються гормони, люди не можуть стримати свої емоції і почуття, бо їх багато. Коли формування завершується, людина стає здатною стримуватися. І Слово Боже закликає молодих людей: «Стережися молодечих пожадливістей, тримайся правди, віри, любови, миру з тими, хто Господа кличе від чистого серця» (2 Тим. 2:22).

Коли молоді люди зустрічаються, свою прив'язаність вони стараються виразити поцілунком. Навіть Слово Боже каже вітати один одного поцілунком. Але християнський поцілунок короткотривалий. Його суть – вияв радості від того, що я тебе побачив. Але в молодих – свій поцілунок. Довгий, уста в уста. У цей час працюють приблизно дев'ять мільйонів рецепторів, виробляються феромони, взаємно передається інформація, яку кров розносить по всьому тлу, і молоді люди не можуть стриматися. Бо в роботу включаються

більше 25 мільйонів рецепторів.

І перейдена межа, яку Слово Боже називає блудом. Перелюб – це порушення стосунків у сім'ї, блуд – статеві стосунки до шлюбу. Слово Боже каже: «Хіба ви не знаєте, що неправедні не впадуть до Божого Царства? Не обманюйте себе: ні розпусники, ні ідоляни, ні перелюбники, ні блудодійники, ні мужоложники – Царства Божого не впадуть вони» (1 Кор. 6:9).

Коли молоді люди перетинають цю межу, починаються проблеми. У підлітків і дітей народжуються діти. Медицина не вміє давати собі ради з ними – усе акушерство розраховане на дорослих людей.

І ці діти починають нести у житті наслідки прокляття. А найгірше – у них порушені стосунки з Богом. Бо якщо живеш у блуді, неможливо отримати Боже благословення. Молоді батьки часто відмовляються від своїх дітей. І яка нерозумна та людина, яка створила шедевр і відмовляється від свого авторства.

У нас сьогодні приблизно 100 тисяч сиріт. Багато немовлят викидають одразу після народження. Десять відсотків немовлят мами задушують своїми руками. Ось як діє прокляття.

Мама, якій написали заяви про те, що відмовляються від своєї дитини, не хочуть їх годувати. І ось чому. У кожній дівчинці закладено 95 відсотків материнства, у хлопчику – лише приблизно п'ять відсотків батьківства. Батьківство у чоловіка проявляється лише тоді, коли дитина вже вміє ходити і називає його татом. У дівчаток інстинкт матері проявляється з раннього дитинства. І він стовідсотково спрацьовує тоді, коли дитя вперше прикладають до грудей. І ті горе-мами знають, що як тільки почнуть годувати немовля, то вже не зможуть покинути його. Ось яку силу притягання матері і дитини заклав Бог.

Одна з причин прокляття – аборт. Аборт не звільнює від дитини. Аборт призводить до того, що жінка стає мамою мертвої дитини. І ніхто вже не заперечить, що від абортів загинуло більше людей, ніж від усіх воєн, разом узятих. Аборт – це гріх обох, і дівчини, і хлопця. І він так впливає на все наступне життя, що 60 відсотків жінок, які зробили аборт, роблять спроби вчинити самогубство.

Молодим людям дуже важко встояти, коли в них переважає емоційний стан. Їм тоді здається, що ніхто їх не розуміє, навіть батьки, а це неправда, батьки розуміють, просто не працює аналітична здатність мозку, немає розвитку думки. Тому так важливо в цей час пам'ятати, що лише коли вони будуть поводитися як Словом Божим, усе буде добре. Як тільки вони сформуються, одразу стане легше.

І тому не варто одружуватися в 17-18 років – а це нині поширене явище. Колись середній вік для виходу заміж був 30 років. Зрілі дівчата ставали хорошими дружинами і родили здорових дітей. Бо чим батьки старші, тим розумніші діти в них родяться.

Ще один наслідок відсутності Божого благословення – інфекційні хвороби,

які передаються статевим шляхом, – їх налічується приблизно 40. У тому числі СНІД, сифіліс, хламідіоз, інші венеричні хвороби.

Особливо поширений сьогодні хламідіоз – підступна хвороба, і підступність її в тому, що вона ніяк не проявляється, але має тяжкі наслідки: діти у заражених батьків народжуються передчасно і з вадами серця і потребують операції. Нині в Києві велика черга на такі операції.

Цьому сприяє реклама на телебаченні. І я дуже дивуюся, чому досі християни всіх конфесій не скинулися по одній гривні і не запустили рекламу з закликом: «Хай у всіх буде чистий шлюб, а ложе – непорочне!».

Сьогодні настільки викривлене розуміння святості, що бути цнотливою дівчиною – мало не сором. Одна така дівчина, з якої насміхалися, не витримала і сказала своїм кривдникам: «Такою, як ви, я завжди можу стати. А от ви вже ніколи не станете такою, як я».

Слово Боже радить: «Пий воду з криниці своєї, і текуче з свого колодязя: чи ж мають на вулицю вилити бути джерела твої, а на площі потоки твоєї води? Нехай вони будуть для тебе, для тебе самого, а не для чужих із тобою!» (Пр. 5:16-17).

На жаль, реалії в нашій країні такі, що дівчина, пройшовши все, лікуючись від різних хвороб, одягає білу сукню, фату і хоче в церкві отримати благословення. І так само хлопці після гріховного життя очікують від Бога благословення. А це неможливо. Слово Боже каже: «Хіба ви не знаєте, що той, хто злучується з розпусницею, стає одним тілом із нею? Бо каже: Обидва ви будете тілом одним. А хто з Господом злучується, стає одним духом із Ним» (1 Кор. 6:16-17).

Бог передбачив, що всі союзи скріплюються кров'ю. Син Божий пролив свою кров. І шлюбні союзи скріплюються кров'ю. А про який союз мова, коли в нього було з десять дівчат, і в неї – з восьмеро хлопців.

Чистота шлюбу в тому і полягає, що в стосунки двох не втручається ніхто.

Коли стосунки будуть неправильно, спрацьовують принципи прокляття. Ось яку історію розповідає нам Писання: «І сталося по тому, мав Авесалом, син Давида, уродливу сестру, а ім'я їй Тамара. І покохав її Аммон, син Давида. І вболівав Аммон так, що він аж захворів через свою сестру Тамару, бо вона була дівчиною, і Аммонові здавалося трудно щось їй зробити. А Аммон мав товариша, а ім'я йому Йонадав, син Шімї, Давидового брата. І Йонадав був чоловік дуже хитрий» (2 Сам. 13:1-3).

Отой хитрий друг порадив Аммонові прикинутися хворим, аби сестра приготувала йому їсти. «І взяла вона сковорідку, і виложила перед ним, та він відмовився їсти. І сказав Аммон: Випровадь від мене всіх людей. І повиходили від нього всі люди. І сказав Аммон: Принеси їжу до кімнати, і я з'їм із твоєї руки. І взяла Тамара млинці, що приготувала, та й принесла своєму братові Аммонові до

кімнати. І вона принесла до нього, щоб їв, а він схопив її, та й сказав до неї: Ходи, ляж зо мною, моя сестро!.. А вона йому відказала: Ні, брате мій, не безчесть мене, бо не робиться так в Ізраїлі! Не роби цієї гидоти. І куди я понесу свою ганьбу? А ти станеш, як один із мерзотників в Ізраїлі. Ти переговори з царем, і він не відмовить віддати мене тобі... Та він не хотів слухати її голосу. І був він сильніший від неї, і безчестив її, і лежав із нею... І по цьому дуже зненавидів її Аммон великою ненавистю, бо ця ненависть, якою він зненавидів її, була більша від любови, якою любив її. І сказав до неї Аммон: Уставай, іди собі...» (2 Сам. 13:9-15).

І таке буває й сьогодні. Молоді люди не можуть відмовитися від близькості до весілля, а близькість замість того, щоб посилити любов, як він сподівався, вбиває сосунки і приносить горе і трагедію. Причому не дівчина ненавидить хлопця, а він її.

Тамара просила Аммона зупинитися, бо не робиться так в ізраїльському народі. Ми можемо сказати сьогодні, що так не робиться і в християнському народі. Треба зберігати чистоту стосунків до шлюбу.

Телегонія

У Ізраїлі лише чотири відсотки дітей народжуються з патологіями. Там добре обізнані з явищем телегонії. Саме слово «телегонія» означає «майбутній рід». Суть цього явища в тому, що ми безпосередньо відповідаємо за свій майбутній рід. Виявляється, інформація про перші статеві стосунки жінки записується і зберігається в її організмі так, що навіть якщо ці стосунки не закінчилися вагітністю, від наступного партнера жінка може народити дитину, яка подібна на її першого партнера. Саме з цієї причини після проведення в Москві у 1980 році Олімпійських ігор за кілька років від білих шлюбів почали народжуватися чорні немовлята.

Ось чому Бог так наголошує на чистоті дошлюбних стосунків. Ось чому жінка легкої поведінки не може народити нічого путнього. Ось чому жінка, яка мала вісім і більше партнерів, не зможе мати дітей – в організмі виробляються антитіла, які перешкоджають вагітності. Багато молодих людей починають сьогодні наслідки блудодійства, наслідки гріха.

Умови благословення

Під час Другої Світової війни багатьох дівчат з України забирали на роботу в Німеччину. Перш ніж відправити їх на роботу, їх оглядали лікарі. І головний гінеколог Німеччини в доповіді Гітлеру констатував: 96 відсотків дівчат з України віком від 16 до 26 років були незайманими. І додав: «З такою мораллю нам не перемогти цей народ». Сьогодні в нас така мораль, що наш народ можна здобути без жодного вистрілу.

Коли Бог вводив народ в Обітовану землю, Він попереджав про небезпеку возз'єднання з язичницькими народами, які населяли ту землю. Бо шлюб з язичниками відведе людей від поклоніння істинному Богові.

Це попередження актуальне і для нас сьогодні. Треба берегти чистоту дошлюбних стосунків. Не треба з'єднувати своє життя з невірними людьми. Бо що легше: витягти на гору чи зіштовхнути з гори? Тому Бог і радить не єднатися чистим з нечистими: «До чужого ярма не впряжайтесь з невірними; бо що спільного між праведністю та беззаконням, або яка спільність у світлі з темрявою? Яка згода в Христа з бейліяром? Або яка частка вірного з невірним? Або яка згода поміж Божим храмом та ідолами? Бо ви храм Бога Живого, як Бог прорік: Поселюся серед них і ходитиму, і буду їм Богом, а вони будуть народом Моїм! Вийдїть тому з-поміж них та й відлучіться, каже Господь, і не торкайтесь нечистого, і Я вас прийму, і буду Я вам за Отця, а ви за синів і дочок Мені будете, говорить Господь Вседержитель!» (2 Кор. 6:14-18).

Але що робити, коли вже допустився помилки, коли вже згрішив? Бог може змінити й очистити кожну людину, і тоді навіть телегонія не матиме над нею влади. Можна виправити ситуацію і позбутися усіх гріхів. Але треба прийти з поканням до Бога і шукати Його милості. І Бог допоможе. І настане інше життя, чисте і праведне, життя з Богом. Хай Бог допоможе вам зробити висновки і прийняти правильне рішення.

Батьківство і сирітство

У Гал. 4:1-2 читаємо: «... поки спадкоємець дитина, він нічим від раба не різниться, хоч він пан над усім, але під опікунами та керівниками знаходиться він аж до часу, що визначив батько». Тільки Бог-Батько, за бажанням Якого ми народились духовно (Як. 1:18), знає той час, коли ми стаємо повноцінними синами і доньками («повноцінними») означає повноту зростання емоційного, розумового, фізичного, морального, духовного). Бог-Батько у Своему Слові дав достатньо описів та критеріїв того, що таке духовне зростання, які його ознаки та закономірності, а головне, Він надав чіткий образ, модель для наслідування – це Ісус Христос, старший брат для кожного новозавітного віруючого (Євр. 2:11-12; Рим. 8:29).

1:1-2; 1 Тим. 1:2; 2 Тим. 1:2; Тит. 1:4; Фил. 1:3; Євр. 1:1-5.

У Євангелії від Івана, де Ісус Христос показаний як Син Божий, Він називає Бога Батьком 119 разів. Слово «Авва» зустрічається в Новому Заповіті тричі: Мр. 14:36, Рим. 8:15, Гал. 4:6. Це звернення до батька в дуже піднесеному стилі; раби й сироти не могли користуватися цим словом, їм було заборонено його вживати. Українські аналоги цього слова – «таточко», «татусь».

Молитва – це така ж реальна і природна практика в духовному житті християнина, як дихання для фізичного життя. Читаючи наступні запитання, вдумайтесь у них і дайте самі собі чесну відповідь:

– як зазвичай я звертаюсь у молитві до Бога?

– чи я примушую себе молитися, чи, навпаки, маю нестримне бажання й спрагу до молитви?

– як я спілкуюся з Богом? Чи довіряю Йому все, особливо біль, розчарування, сумніви тощо?

Вплив минулого

Уривки з Біблії «не будьте, як ваші батьки» (Зах. 1:4), «... ви викуплені від вашого марного життя, переданого від батьків» (1 Петр. 1:18) та інші подібні тексти містять достатньо практичного змісту, щоб кожен тато і мама, оцінивши свою спадщину за допомогою Бога-Батька, послали свій вплив на майбутнє покоління. У різних аудиторіях люди різного віку на питання: «Чи хотіли б ви бути подібними до ваших батьків?» у 80% випадків відповідають запереченням.

Чи хоче Бог-Батько, щоб кожне наступне покоління було кращим? Так! Чи є в Нього для цього ресурси? Так! Чи є історичні приклади поліпшень у родинному житті в поколіннях, у нації? Так, звісно! А яку тенденцію ми помічаємо за останні 20, 50, 100 років в українців? Чи є покращення в сімейному житті? Усі ці запитання досить серйозні, болючі, але на них уже час відповісти...

Після відкриття для себе Бога як Батька стає можливим примирення зі своїм минулим. Як правило, старше покоління залежне від минулого. Молоде покоління намагається «порвати» з минулим, при цьому недоречно посилюючись на Писання: «Забуваючи те, що позаду» (Фил. 3:13), відтак залишається без коріння, без основи для майбутнього.

Писання не підтримує цих двох крайніх позицій, а спонукує до аналізу

нашої історії і її чесно оцінки. Особисте родинне життя кожного – найкращий підручник – за умови, звичайно, що його досліджують із Автором родинного життя та Батьком батьків (Еф. 3:14-15).

У 23-му розділі Євангелія від Матвія наведено приклад покоління, котре не усвідомило свого минулого і не примирилося з ним. Те, як Ісус – Князь миру і Автор Євангелія благодаті підсумовує їх незадоволення своїм минулим, вражає: «Доповніть і ви міру провини ваших батьків! О змій, о роде гадючий, як ви втечете від засуду до геєнни? І ось тому послаю до вас Я пророків, і мудрих, і книжників; частину їх ви побиваєте та розіпнете, а частину їх ви бичуватимете в синагогах своїх, і будете гнати з міста до міста. Щоб спала на вас уся праведна кров, що пролита була на землі, від крові Авеля праведного, аж до крові Захарія, Вархіїноного сина, що ви замордували його між храмом і жертівником! Поправді кажу вам: Оце все спадє на рід цей!».

Насправді все дуже серйозно і боляче. І шкода, що часто ми не хочемо лікуватися або займатися профілактичними вправами.

А ось уривок Мал. 4:5-6: «Ось Я пошлю вам пророка Іллію, перше ніж день Господній настане, великий і страшний! І приверне він серце батьків до синів, і серце синівське до їхніх батьків, щоб Я не прийшов і не вразив цей Край прокляттями!».

Ці слова буквально виповнилися перед першим приходом Ісуса Христа. І вони здійсняться в другому приході нашого Господа.

Світогляд батьківства

У час, коли у світі формується світогляд тимчасовості, смерті та культура «звіра», Бог хоче утвердити світогляд батьківства в найширшому розумінні цього слова. Ось його структура.

1. Відкриття про Бога-Батька, Котрий так любить, що віддав Свого Сина та виховує єдину родину та Наречену Своему Синови.

2. Тато і мама мають найбільшу після Бога владу впливу на підростаюче покоління.

3. Служителі церкви мають відображати образ Небесного Батька, а не помпезного архієрея чи харизматичного супермена, і створювати в громаді атмосферу живої сім'ї.

4. До влади в державі ми маємо ставитися не як «до німця з палицею», а як до людей, покликаних піклуватися про країну, міста та села.

У сучасній економіці та бізнесі багато «акул», тому культура «звіра» в цій сфері процвітає; у бізнесі мало людей із батьківськими серцем і світоглядом. Тому Батьківство – це основа основ і структура структур, бо це життя створив люблячий Батько, Котрий водночас є Творцем, Царем, Суддею та Спасителем. В останній час Він піднімає тих, хто буде «відбудовувати руїни віковичні та поставити основи для поколінь» (Іс. 58:12).

Сергій КАЧАН.

Дивлячись на історію людства, на той технічний прогрес і ті здобутки, яких досягло суспільство за останні десятиліття, багато хто скаже, що все кардинально змінилось. Можливо, і так... Проте, якщо заглянути глибше, у людську суть, то розумієш, що змінились декорації, антураж, на тлі якого відбуваються ті ж події, як і тисячі років до того.

Розуміючи це, легко згодитись із Еклезіастом, що немає нічого нового під сонцем. Адже всі питання, які є, колись вирішували, усі шляхи кимось уже пройдені, а всі висновки – зроблені. Біда в тому, що ми не хочемо прислухатись до відповідей, які звучать зусбіч. І шукаємо свої «нові» шляхи до вирішення вічних питань. Одне з таких питань у цьому шаленому світі – як зрозуміти, що Бог любить мене?

Господи, чи Ти любиш нас?..

Пророк Малахія жив за 430 років до народження Христа, у період духовного занепаду Ізраїлю. На той час юдеї вернулись із вавилонського полону. Здається, потрібно радіти, з ентузіазмом узятися за відбудову країни, та ні!.. Дивлячись на руїни, на те, скільки сил потрібно докласти, вони опустили руки. І почали жити, лиш би зберегти своє.

І ось Бог посилав пророка, який показує, як живуть люди, що вони роблять і як довіряють Господу. А подивитись було на що: сім'ї розвалювались, священники забули про своє призначення і лише наживаються, роблять махінації із грошима, Богу посвячують криве, хворе – словом, нікому не потрібне (на тобі, Боже, що мені негоже).

Вам це нічого не нагадує? Так, це наше сьогоднішнє, наша реальність. То в чому ж полягає Божою любов до людей? Можливо, у достатку, матеріальному благополуччі? Це було б нам зрозуміло! Проте Ісус сказав, що наше життя не залежить від статків (Лк. 12:15). Можливо, любов у тому, що з нами ніколи не повинні траплятися прикри випадки? І знову «ні». Адже випробування лише гартують наш характер (Фил. 4:11-12).

То в чому ж любов? Відповідь міститься в Божих словах: «Я вибрав тебе...» Бог після гріхопадіння міг знищити світ, що перестав відповідати Його святості й задуму. Проте Він обрав інший шлях – очистити Своє творіння і привести Його у відповідність зі Своім задумом.

Для початку Він обрав одну людину – Авраама як батька цілого народу. Потім обрав Мойсея – як поводиря і рятівника цього народу із рабства. Пізніше обрав молодого хлопця Давида на царя, щоб із його нащадків прийшов обіцяний Спаситель – Ісус Христос. І саме в Ньому Бог вибрав шлях спасіння для кожної людини.

Це не означає, що тепер ми можемо заспокоїтись, мовляв, ми вже спасенні. Зовсім ні! Бог не позбавив нас можливості й права вибирати. Він не знімає з нас відповідальності за те, який ми шлях оберемо.

Апостол Павло, роздумуючи над пророцтвами, які здійснились у Христі і які через смерть Ісуса на хресті мають силу в нашому світі, відкриває простий закон: «... кожен, хто покличе ім'я Господнє, спасеться» (Рим. 10:13). Тобто кожен, хто буде кликати до Господа про спасіння для своєї вічної душі, буде прийнятий, вислуханий і спасений. Немає такого, кого б Бог виключив з цього списку, немає людей, які, покаявшись у гріху, не змогли б знайти спасіння біля підніжжя Голгофського хреста. Слово «кожен» включає всіх. І ми ще сумніваємось в Божій любові?

Багато людей не розуміють, що означають слова «в ім'я Сина». Коли ми заходимо в якусь установу й кажемо, що ми від Івана Івановича, і перед нами, мов від помахи чарівної палички, відчиняються всі двері, ми діємо від імені цієї людини, що має певну владу. Те ж стосується і Бога.

Коли ми приходимо до Нього, вірячи в силу Імені Ісуса Христа, то Бог, дивлячись на нас, немовби питає свого Сина: «Сину мій, цей грішник приходить просити прощення через те, що Ти приніс жертву». А Син відповідає: «Так, Батьку, Я прощаю йому і хочу дати йому нове життя, бо він вірить у те, що Я помер за нього». І тоді Бог прощає грішнику заради подвигу Свого Сина, заради славного Імені Спасителя всього світу.

Ось що означає прощення в ім'я Сина Божого. І так починається Книга Малахії – Бог указує на Своє вибране євреїв, щоб із ними будувати стосунки. Він їх оберігає, карає їхніх ворогів і вчить слідувати за Ним, не кидає їх і не відмовляється від Свого плану щодо їхнього спасіння. Господь немов промовляє: «Я люблю тебе і показую тобі це. Яких ти хочеш ще знаків і підказок? Адже все це Я чиню лише і тільки тому, що Я полюбив тебе».

Коли я дивлюся на те, що відбувається в нашій країні і світі, і чую питання, на відрець: «Як дізнатися, чи Бог мене любить?», то хочу відповісти: подивіться навколо. Він вас беріг, вів і благословляв усім добром. Заради спасіння людей, які всім своїм життям пропагують ворожнечу супроти Бога, Він віддав найдорожче, що в Нього було, – Свого Єдиного Сина, щоб кожен, хто покличе ім'я Господнє, спасся. Хіба це не доказ Його любові до нас? Заперечення цього – самообман і виправдання небажання знайти вихід і відчувати ніжну Вітківську любов...

О. Б.

«Коли хто приходить до Мене і не зненавидить свого батька та матері, і дружини й дітей, і братів і сестер, а до того й своєї душі, той не може бути учнем Моїм!» (Лк. 14:26). Чи не суперечить цей текст іншим уривкам Біблії, зокрема: «Шануй свого батька та матір свою...» (Вих. 20:12) або «Люби свого ближнього, як самого себе» (Мт. 22:39)?

Найперше важливо зазирнути у контекст слів Христа. Вище євангеліст Лука описує випадок, який трапився з Ісусом на вечері в «одного з фарисейських старшин». Коли хтось із присутніх «спровокував» Ісуса (14:15), Він відповів притчею, висновок якої проголосив у кінці: «... Бо багато покликаних, та вибраних мало» (14:24). Чому ж Ісус так сказав? Тому що запрошені «герої» цієї ілюстрації відмовили Пану прийти на

Парадокси Євангелія

приготовлену Ним трапезу (14:17-18а). Їхні відповіді були більше схожі на обман, аніж на обґрунтовані відмови. Один оглядав поле після того, як його придбав. Другий випробовував волів, яких купив, а останній одружився. Хто «оглядає» поле після купівлі? За подібного хиткого логікою «вибачалися» і двоє інших чоловіків.

Отож Ісус звертається до багатьох, які приходили до Нього (14:25) з потужним словом – «зненавидіти рідних», маючи на увазі радикальність процесу слідування за Ним, тобто готовність залишити всі свої важливі «справи» (купівля поля, волів, створення сім'ї), коли Він покличе до цього. Христос не говорить про байдужість і неповагу до рідних, але підкреслює Своєю першістю і винятковістю у житті справжніх

християн. Адже Він Бог! Йому належить першість у всьому!

По-друге, бути учнем – означає вчитися у вчителя, наслідувати його приклад і виконувати проголошене ним (Мт. 10:24-25а). Це навіть не потребує особливого пояснення. Ісус не міг вкладати буквально значення у Своє слова або розуміти «ненависть» у цьому контексті як байдужість стосовно рідних. Адже Він Сам піклувався про життя Своїх ближніх (Ів. 19:25-27) і навіть умирав за них на хресті.

Хоча часом дії Христа стосовно рідних здаються неординарними. Як, наприклад, тоді, коли рідні прийшли до Христа, бажаючи поговорити з Ним, а Він назвав рідними всіх, хто виконує волю Небесного Отця. От і знову ми повернулися до ради-

кальності процесу слідування за Христом. Він не вчить гріховно ставитися до рідних, кричати, гніватися, грубо висловлюватися, але, попри їхні бажання, маючи «дух поваги», робити те, чого від нас хоче Бог. А що Він хоче від нас у конкретних ситуаціях – це вже інше питання.

І нарешті, ще один аргумент – 27-й вірш 14-го розділу: «І хто свого хреста не несе, і не йде вслід за Мною, той не може бути учнем Моїм!». Хрест – це знаряддя смерті. Якщо тлумачити буквально, нести хрест – означає постійно вмирати. Як це розуміти?

Так, що наш Учитель умер на хресті незаслужено і цим самим виявив радикальність у виконанні Божої волі. Пам'ятаєте, як Він молився у Гетсиманії про смерть на хресті, що наближалася? «Отче Мій, коли можна, нехай обмине ця чаша Мене... Та проте не як Я хочу, а як Ти...» (Мт. 26:39). Отож, нести хрест – це вмирати для своїх «хочу» і «не хочу», а подекуди навіть для

тих бажань, які здаються «святими», виправданими. Як, наприклад, служити батькам замість того, щоб приносити публічні жертви Богові (Мт. 15:1-11). Тому що найкраща жертва – це послух Йому (1 Сам. 15:22), коли ми на користь Бога приносимо свої бажання на «жертвник Його слави» (Рим. 12:1-2).

Текст Лк. 14:26-27 добре «перегукують» з Мт. 6:24, де написано, що «одне серце не може служити двом богам», так само, як з одного джерела не може текти гірка і солодка вода водночас (Як. 3:11). І хоча ми не можемо очиститись від гріха у цьому житті до рівня абсолютної Божої святості, радикальність у послуху Богові незмінна (Євр. 12:14). Саме через ціну, яку ми готові платити, аби слідувати за нашим Учителем, можна побачити, хто є справжнім учнем. Отож «ненависть до рідних» перевіряє нашу життєву посвяту. За ким останнє слово у моєму житті?

Артем ПРИСТУПА.

Більше 40 підлітків відвідали наметовий екстрим-табір «Тимофій», який провела церква «Світло Христове» з м. Кам'янець-Подільського Хмельницької області спільно з Хмельницьким обласним центром туризму та краєзнавства учнівської молоді.

Особливість цього табору в тому, що він проходив не на одному місці – кожного дня діти перебували та ночували в новій місцевості. Першого дня – 27 червня діти і наставники вирушили автобусом в Тернопільську область. І зупинилися в урочищі «Червоне» поблизу с. Ниркова Заліщицького району.

Тут підлітки, розклали свої намети, мали справитися з першим випробуванням: перебраться через річку Джури по канатній дорозі. Наступного дня, поспідавши та зібравшись, підлітки в супроводі наставників та спортсменів-професіоналів поплили по річці на катамаранах і байдарках. При цьому кожен міг спробувати гребти веслами та керувати плавзасобами. Увечері табір зупинився для ночівлі в м. Заліщиках, де на всіх уже чекала смачна вечеря.

Закінчився табір 29 червня екскурсією в печеру-музей «Вертеба» в Борщівсько-

Екстрим-табір «Тимофій» провели на Хмельниччині

му районі Тернопільської області. Діти, отримавши масу позитивних вражень, повертались додому дуже задоволені.

Разом з фізичними навантаженнями діти мали спільні ранкові та вечірні служіння, вивчили напам'ять перший, 22-й, 90-й псалми, а також Десять заповідей.

Наставниками в таборі працювали служителі церкви «Світло Христове». Їхньою ціллю було запалити в підлітків місіонерський вогонь, закріпити духовні цінності, допомогти зрозуміти свої дари і покликання, прищепити навички виживання в природі.

Це перший табір такого спрямування, але церква планує і надалі проводити такі заходи. Варто також зазначити, що представники Хмельницького обласного центру туризму та краєзнавства учнівської молоді, без яких навряд чи відбувся би цей табір, позитивно налаштовані на подальшу співпрацю.

В. СМЕЛІН.
Секретар церкви
«Світло Христове».

Рівненська духовна семінарія ХВЄ оголошує НАБІР АБІТУРІЄНТІВ

на 2013/2014 навчальний рік
очно-заочної форми навчання

Факультет церковного служіння

- бакалавр богослов'я і церковного служіння, (термін навчання – 4 роки);
- програма підготовки керівників молоді (термін навчання – 2 роки)

Факультет музичного служіння

- програма підготовки регентів церковних хорів та керівників музично-хорових колективів (термін навчання – 2 роки)

Факультет християнської освіти

- програма підготовки вчителів недільних шкіл (термін навчання – 1 рік)
- програма підготовки інструкторів-методистів недільних шкіл (термін навчання – 2 роки.)

За детальною інформацією і пакетом вступних документів звертайтеся за адресою:

м. Рівне,
вул. Хліборобів, 2
(Новий Двір).
Телефонуйте:
(0362) 68-12-22,
моб. 097 860 66 47;
www.rdsa.rv.ua
e-mail: **rdsa@ukr.net**

Церква «ГОЛГОФА»

м. Львів, вул. Скрипника, 2-а (р-н Сихів)

НЕДІЛЯ – 10, 18 год.

СЕРЕДА – 19 год. (молодіжне служіння)

ЧЕТВЕР – 18.30.

Церква «ВІФАНІЯ»

м. Львів, вул. Жовківська, 8 (р-н Підзамче)

НЕДІЛЯ – 10, 18 год.

ПОНЕДІЛОК – 19 год. (молодіжне служіння)

СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.

ВІРУЮ

УВАГА

Щонеділі о 8:00 та о 16:00
ДИВІТЬСЯ
християнську телепередачу «Вірую»
на каналі ТРК «3-студія»
Стежте за програмою телепередач

Християнська церква
www.bethesda-church.org

Богослужіння відбувається:
Неділя - 11:00
Середа - 18:30

За адресою: м. Львів,
вул. І. Блажневич, 14 (уч. № 52)
Чекаємо вас!

Телепрограму «Вірую» дивіться в Інтернеті на viryuu.at.ua, YouTube, CNL-Україна, у кабельних мережах і в цифровому форматі на телеканалі PAI (вівторок, четвер і субота о 17-й годині).
На CNL-Україна і на телеканалі PAI (вівторок, четвер і субота о 8-й ранку) дивіться християнську телепрограму «Одвічні істини».

ЗАПРОШУЄМО на служіння в церквах християн віри євангельської: Івано-Франківська область:

БУРШТИН, вул. Міцкевича, 28; НЕДІЛЯ – 10 год., ЧЕТВЕР – 19 год.;
КОСІВ, вул. Горбового, 8; НЕДІЛЯ – 10 год., ЧЕТВЕР – 18 год.;
КАЛУШ, вул. Козоріса, 20; НЕДІЛЯ – 10 год., ЧЕТВЕР – 19 год.;
КОЛОМІЯ, вул. Верещинського, 9; НЕДІЛЯ – 10, 14 год., СЕРЕДА – 18 год.;
КОЛОМІЯ, церква «Віфлєм», вул. Майданська, 1а; НЕДІЛЯ – 10 год., ЧЕТВЕР – 18 год.;
КОРШІВ, вул. Шевченка, 5; НЕДІЛЯ – 10.30, ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
НАДВІРНА, вул. Вагилевича, 16; НЕДІЛЯ – 10 і 18 год., СЕРЕДА – 19 год.;
РОГАТИН, вул. Богуна, 2; НЕДІЛЯ – 10 год., ЧЕТВЕР – 19 год.;
РОЖНЯТІВ, вул. Шевченка (біля базару); НЕДІЛЯ – 9.30, СЕРЕДА – 18 год.;
ТЛУМАЧ, вул. Винниченка, 42; НЕДІЛЯ – 10 год., СЕРЕДА – 20 год.;
СТЕЦЕВА Снятинського р-ну, вул. Миру, 2-б; НЕДІЛЯ – 10 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
УТОРОПИ, вул. Центральна; НЕДІЛЯ, П'ЯТНИЦЯ – 10 год., СЕРЕДА, СУБОТА 17 год.

Львівська область:

РАДЕХІВ, вул. Рильського, 1; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
ВЕЛИКІ МОСТИ, вул. Шевченка, 28; НЕДІЛЯ – 10 год., ПОНЕДІЛОК, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
ПЕРЕМИШЛЯНИ, вул. Галицька, 15, (Дім побуту); НЕДІЛЯ – 14.30 год.;
ЧЕРВОНІ ГРАД, вул. Ключівська, 18-а; НЕДІЛЯ – 10 і 18 год., ВІВТОРОК – 18.30 год.;
СОКАЛЬ, вул. Леонтовська, 15; НЕДІЛЯ – 10 і 17 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
СОСНІВКА, вул. Лісна, 5-а; НЕДІЛЯ – 10 і 18 год., ВІВТОРОК – 19 год.

Хмельницька область:

ХМЕЛЬНИЦЬКИЙ: вул. Березнева, 5; НЕДІЛЯ – 9, 15 і 17 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
вул. Миру, 92 б; НЕДІЛЯ – 17 год., ЧЕТВЕР 18 год.;
ЛЕТЧИВ, вул. І. Франка, 35/1; НЕДІЛЯ – 10 год.;
НЕТИШІН, вул. Шевченка, 6; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., ВІВТОРОК – 19 год.;
ВОЛОЧИСК, вул. Незалежності, 46;
НЕДІЛЯ – 10, 17 год., ВІВТОРОК, ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;

КАМ'ЯНЕЦЬ-ПОДІЛЬСЬКИЙ:
Нігінське шосе, 8-а; НЕДІЛЯ – 10, 17 год., ПОНЕДІЛОК, СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.;
вул. Молодіжна, 16; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., СЕРЕДА – 18 год.;
пр. Амбулаторний, 14-а; НЕДІЛЯ – 10, 17 год., ВІВТОРОК, СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.;
вул. Драгоманова, 4; НЕДІЛЯ – 9, 12 год., ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.;
ГОРОДОК, вул. Індустріальна, 2; НЕДІЛЯ – 10 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
ІЗЯСЛАВ, вул. Рози Люксембург, 4; НЕДІЛЯ – 10, 17 год., П'ЯТНИЦЯ – 18 год.;
СЛАВУТА, вул. Михайлова, 27, НЕДІЛЯ – 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.;
вул. Паперника, 94; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., ЧЕТВЕР – 19 год.

Тернопільська область:

ТЕРНОПІЛЬ: вул. Квітова, 19; НЕДІЛЯ – 10, 18 год.;
вул. Довженка, 4; НЕДІЛЯ – 10, 18 год.;
ШУМСЬК, вул. Вілійська, 12-а; НЕДІЛЯ – 10 і 17 год.;
БУЧАЧ, вул. Коцюбинського, 2; НЕДІЛЯ – 10 год.;
ЗБАРАЖ, вул. Грушевського, 31; НЕДІЛЯ – 10 і 18 год.;
ТЕРЕБОВЛЯ, вул. Шевченка, 29-а; НЕДІЛЯ – 10 і 17 год.;
ЛАНІВЦІ, вул. Відродження; НЕДІЛЯ – 10 і 18 год.;
МОНАСТИРИСЬКА, вул. Січ.стрільців, 24 (зал військкомату);
НЕДІЛЯ – 10, СЕРЕДА – 19 год.;
с. ГРИМАЙЛІВ, вул. Лук'яновича, 3; НЕДІЛЯ – 10 год.;
ЗБОРІВ, вул. Козацька, 25; НЕДІЛЯ – 11, 17 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
БЕРЕЖАНІ, вул. Валова, 4; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 20 год.

Рівненська область:

КОСТОПІЛЬ, вул. Сидорова, 5 б (р-н 5-ї шк.);
НЕДІЛЯ – 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
с. ГОЛИШІВ Рівненського р-ну, вул. Молодіжна, 10;
НЕДІЛЯ – 10, 18 год., ВІВТОРОК, ЧЕТВЕР – 19 год.;

ІТАЛІЯ

Церква «ІСУС СПАСИТЕЛЬ», Viale Giorgio De Chirico, 73, Top Sapienza, Roma,
НЕДІЛЯ – 13.30 год., ЧЕТВЕР – 19 год.; тел. +39 (329) 735-26-92.

Церква «Спасіння Божє»

Неділя: 12:00-14:00
(Богослужіння)

Четвер: 20:00,

П'ятниця: 21:00
(розбір Біблії)

Субота: 18:00
(молитовне служіння)

ESPAÑA. MADRID.
Av. Pablo Neruda 106 Local 5
L1 «Metro» Alto del Arenal,
C-2, C-3 «Renfe» El Pozo

Телефон:
№ 678-292-970

<http://www.salvaciondedios.com>
salvaciondedios2005@hotmail.com

Дорогі друзі! Слушайте

ХРИСТІЯНСЬКІ РАДІОПЕРЕДАЧІ

І програма Українського радіо:

ЩОПОНЕДІЛКА

о 21.30 — «Жива надія»

ЩОСЕРЕДИ

о 21.15 — «Новий вимір»

ЩОЧЕТВЕРГА

о 20.40 — «Віра. Надія. Любов»

ЩОП'ЯТНИЦІ

о 21.15 — «Відвертість»

ЩОСУБОТИ

о 20.00 — «Вірую»

о 20.35 — «Людина і вічність»

о 22.45 — «Вірую і знаю»

ЩОПОНЕДІЛКА

о 20.45 на хвилях «Променя» —

передача для дітей «Стежинка»

ЗАПРОШУЄМО на Богослужіння в Івано-Франківській церкві християн віри євангельської:

ЩОСЕРЕДИ –

о 19 год.,

ЩОНЕДІЛІ –

о 10 та 18 год.,

ЩОПОНЕДІЛКА –

молодіжне

служіння о 19 год.

Адреса:

м. Івано-Франківськ,
вул. Мочульського, 1
(на Майзлях).

Тел. для довідок
(0342) 78-17-03.

ВІРУЮ

№ 8 (175)
серпень 2013 р.
Виходить щомісяця

Засновник — Івано-Франківська християнська місія милосердя «Добрий самарянин»
Газета видається на добровільні пожертвування
Р/р 26002000007923, ПАТ «Укрсоцбанк»,
МФО 300023, код 20559726

Редактор Олег КАРПЮК

Адреса редакції: **76002, м. Івано-Франківськ,**
вул. Мочульського, 1;
тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21
E-mail: dobry.samar@gmail.com
Наша сторінка в інтернеті: **viryuu.at.ua**

Газета віддрукована
в Івано-Франківській друкарні «Місто НВ».
Обсяг — 1,86 умовного друкованого аркуша.
Тираж — 60000 примірників. Замовлення № 923.
Редакція не завжди поділяє погляди авторів.